

Cõi sương mù

Contents

Cõi sương mù	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	4
4. Chương 04	6
5. Chương 05	8
6. Chương 06	11
7. Chương 07	13
8. Chương 08	15
9. Chương 09	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11 (Hết)	23

Cõi sương mù

Giới thiệu

Trích dẫn truyện: Sáng thứ bảy, tôi vẫn còn làm con mèo lười cuộn mình trong chăn. Trời se lạnh, ký

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-suong-mu>

1. Chương 01

Sáng thứ bảy, tôi vẫn còn làm con mèo lười cuộn mình trong chăn. Trời se lạnh, ký túc xá vắng tanh, cuối tuần mà, bao nhiêu Tây Tàu đều tốt hết về thăm nhà, chỉ còn mình tôi tứ cố vô thân, nằm nghe NgôThụy Miên « ... dù ưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời » mà lòng thấy lằng lằng một nỗi cô đơn dàu dàu ... Tiếng đập cửa làm căn phòng nhỏ xíu của tôi rung lên, giọng Lâm vui tươi vọng vào làm tôi chợt tỉnh ngủ:

- Dậy đi Hạ, có nhớ hôm qua hứa givới anh không cô nhỏ ...

Tôi nhảy bật khỏi giường « Chết cha! » Tôi quên mất tiêu hôm nay là ngày Y Lan « lên núi » thăm Lâm. Anh cũng lạ lùng, người yêu từ thành phố khác đến chơi mà chẳng chịu về nhà. Anh thích ngắm thấy tận mắt trường đại học « Jungle » của anh, toa. lạc trên một ngọn đồi thấp, quanh năm mù sương như cảnh thiên thai.

Tôi học nhỏ hơn Lâm một năm lại bơ vơ nhất trong trường nên nghiêm nhiên trở thành cô em « nhí » của anh hồi nào chẳng hay. Biết bao lần anh kể cho tôi nghe về Y Lan, hai người quen nhau trong một kỳ camping sinh viên năm ngoái. Nàng hợp hồn anh ngay lúc đầu tiên giáp mặt nhờ mái tóc dày hoang dại và đôi mắt sắc đen lánh nước. Anh kể với tôi trông nàng lúc đó « đẹp như một pho tượng ». Tôi chưa từng thấy Y Lan bằng xương bằng thịt, chỉ hình dung nàng qua quyển album của Lâm. Tôi háo hức được gặp nàng chẳng khác gì Lâm, vậy mà giờ này tôi còn lồi thối lếch thếch với mái tóc rối và đôi môi hồng vờn ngủ ...

- Hạ Ôi! ... Lâm huyết sáo một điệu nhạc ngắn ... Hạ Ôi Hạ Hời! Con mèo lười ngái ngủ trong ... chăn, dậy mau đi ...

Anh thừa biết là tôi không có con ma nào trồng cây si nên sửa lại lời thơ của Nguyên Sa cho hợp tình hợp cảnh ... Anh thường nói tôi sống khép kín, nhút nhát như một con thỏ làm nhút chí mấy anh chàng tình nguyện làm « đuôi » ... « Chứ thật ra Hạ cũng dễ thương lắm chứ bỏ... ». Thôi đi, tôi mà dễ thương sao... Tôi tò mò nhìn vào gương lần cuối cùng trước khi bõ ra khỏi phòng ... Một con nhỏ tóc tai loà xoà, mắt nai ngơ ngác dấu hết một nửa khuôn mặt trong cái khăn choàng len xám, gầy gò trong chiếc áo khoác xanh nhạt đang ngó lại tôi ... eo ơi! Tôi vội nhảy ra cửa ...

Lâm lôi tôi đi như một cơn lốc:

- Hạ có nhớ gì không, Hạ hứa cắm cho anh một bình hoa ... còn nhỏ quên rồi ...

Tôi cười trừ, anh cho tôi ăn một cái cốc đầu nhẹ hều.

- Vô rừng đi.- Tôi rủ - để Hạ ráng tìm cho anh một bó thật là đẹp trước khi chị Y Lan đến ...

Hai chúng tôi men theo con đường mòn nhỏ vào rừng. Tôi thầm nghĩ Y Lan thật may mắn chọn đúng một ngày lý tưởng. Trời lành lạnh, sương mù vẫn còn lảng đãng nhưng nắng bắt đầu lên, toa? vàng rực rỡ xuyên qua những tán lá dày in bóng thành từng đốm sáng nhỏ dưới bước chân chúng tôi ... Lâm nhìn tôi lui cui bó từng cành hoa rừng mọc dại lan đầy lối đi, giọng anh thật yêu đời:

- Phen này anh và Y Lan nhất định phải đãi Hạ một chiều, trả công ... đón tiếp

Chiếc xe đồ của Y Lan bõ lên dốc lúc hai giờ chiều. Y Lan chui ra khỏi xe vẫy vẫy Lâm. Tôi nhìn nàng, choáng ngợp vì vẻ đẹp long lanh của nàng. Nàng bằng tuổi tôi nhưng sao cả người nàng như một bông hoa đến kỳ nở rộ trong khi tôi vẫn còn giữ dáng dấp non choẹt của một con bé con.

Y Lan bận một chiếc áo len cao cổ màu đỏ, jupe len đen dài đến tận gót, chiếc manteau màu beige được cắt rất khéo ôm lấy thân hình mềm mại của nàng. Má nàng hồng rực không hiểu vì nắng cao nguyên hay vì Lâm. Lâm bước đến gần nàng mỉm cười, đôi vai rộng của anh che lấp cả khuôn mặt đẹp của Y Lan. Tôi vẫn đứng lặng như đá nhìn họ, họ thật đẹp trong tay nhau, như một cặp đã được Trời định sẵn, hoàn hảo và tuyệt vời ...

Y Lan đến và đi như một cơn mộng mị. Nàng vui tươi, trẻ trung, nàng nói cười luôn miệng, sống mắt long lanh, đôi môi xinh mơn mớn hồng. Nàng toát ra một vẻ hạnh phúc của những người đang yêu và được yêu ...

Tôi đó Lâm cho tôi biết nhà Y Lan sẽ dọn về thành phố mà gia đình anh đang sinh sống. Cả hai chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội gặp nhau thường ... Anh nói điều đó một cách háo hức ... Tôi cần môi và anh chợt hiểu, ánh mắt anh nhìn tôi ái ngại:

- Anh quên mất là Hạ sẽ ở lại một mình vào những cuối tuần trên này, nhưng nếu muốn Hạ có thể theo anh về nhà - Anh cười - Anh có nhớ em bằng tuổi Hạ, nó nghịch ngợm như con trai, Hạ sẽ đỡ buồn đó...

Tôi lắc đầu, trường đại học là căn nhà thân thương của tôi từ hai năm nay, ra khỏi vùng cao nguyên đầy sương mù này tôi sẽ trở thành một con nhỏ loài nhất thế giới. Tôi qua xứ người một thân một mình, tự học và tự nuôi mình, bơ vơ như một cô nhi ... Tôi yêu cái khung cảnh thiên nhiên, có rừng, có núi, có những

hồ nhỏ, nước xanh biếc ... Cái khung cảnh gợi nhớ đến ĐàLạt nơi tôi đã trải qua một thuở ấu thơ êm đềm ...

2. Chương 02

Lâm về thăm Y Lan mỗi cuối tuần, có khi anh biệt tích cả mấy ngày liền. Tôi bắt đầu quen dần với nỗi cô đơn sáng thứ bảy, rồi cũng xong, tôi thăm nghĩ. Khi không có Lâm, tôi vào rừng học bài hoặc đi dạo phố với tụi bạn. Lúc trở về trường, anh nhìn tôi nhăn mũi mỉm cười:

- Là chưa, hình như không còn nhõng nhẽo với anh, Hạ ... đẹp và người lớn hơn trước nhiều lắm đó nghen ...

Ký túc xá vào mùa thi tự dưng nhộn nhịp hơn, bà con trở thành những con mọt sách bắt đầu đi, rủ rê nhau thức thật khuya, học hành, ăn uống cười nói ồn ào. Tôi và Lâm cũng bị cuốn vào cái vòng bận rộn đó. Trong tuần, Lâm đóng trụ phòng tôi mỗi ngày. Anh nói:

- Phòng của Hạ có mùi lá thông, mùi rừng và mùi sương mù ... làm anh học bài mau vô dễ sợ ...

Anh tự nhủ cái trách nhiệm chăm sóc tôi như một cô em lạc loài. Về phần tôi, có một cái gì đó như một nỗi tủi thân, một niềm tự ái ngăn chặn tôi tiếp nhận sự săn sóc của Lâm từ ngày có sự xuất hiện của Y Lan. Tôi đóng chặt phòng, cầm cửa anh với một tấm băng lạnh lùng: « xin đừng làm phiền ». Lâm lờ mờ ngồi ngay trước cửa cho đến lúc tôi chịu hết nổi phải « rước » anh vào kèm với một nụ cười ngổn ngáo:

- Tại Hạ tưởng anh học ở thư viện ...

Lâm trả lời tôi tỉnh queo:

- Hạ trốn anh sức mấy nổi, anh đi guốc trong bụng Hạ ... Kiếp này trời định cho Hạ làm em gái anh rồi ... đừng có cứng đầu ...

Mùa thi vừa xong tôi có thêm nhiều bạn mới. Một anh chàng tên Thanh, chơi guitar hay đến lịm người, một cô bé tên Tường Thụy, và một anh chàng nữa mập tròn vui vẻ tên Phú mà tụi tôi thường gọi là « Phú Hộ » ...

Trời cao nguyên dạo này lạnh căm căm, tuyết bắt đầu rơi lất phất. Mảng rừng mù sương của tôi lóng lánh những cánh lá nhọn như kim bạc. Nhóm bạn mới của tôi thường tụ họp nấu nướng và chơi nhạc ngay trong phòng bếp nóng hổi. Một nỗi ấm áp nhè nhẹ len vào cuộc sống bình lặng của tôi khi nào không hay... Có những đêm yên ả, Thanh đàn, Tường Thụy hát, tôi và Phú chuẩn bị một bữa ăn khuya ngon lành, mịm mịm nói chuyện một tí chả lụa và hành lá xắt nhuyễn cũng đủ cho chúng tôi vui vẻ suốt đêm...

Noel sắp đến ... Tôi đang chờ đón một mùa giáng sinh cô độc ở ký túc xá khi mà tất cả mọi người đều khăn gói về thành phố thăm nhà. Lần này tôi bỗng dưng bình thản hơn, hầu như chấp nhận được sự cô đơn một cách nhẹ nhàng, không ray rứt và khổ sở như những năm trước, có lẽ tôi đã ... người lớn hơn như Lâm nói hoặc tôi đã chai lì từ khi cảm thấy anh vượt xa khỏi cuộc đời bơ vơ của tôi hoặc nữa có thể là vì Thanh, Tường Thụy, Phú làm tôi cảm nhận rằng mình vẫn đang còn trong lứa tuổi trẻ trung và đầy sức sống ... Tôi chẳng muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa ... Tôi sợ rằng mình đang chạy trốn một sự thật...

Không khí Noel trong các shop thật là nhộn nhịp, tôi nhẩm tính món tiền túi ít ỏi của mình có thể mua cho Thanh một tập ghi nhạc, cho Tường Thụy một chiếc khăn len và cho Phú một cuốn agenda... Còn Lâm? Tôi cũng đã nghĩ tới một món quà nhỏ cho anh... Tôi lượn trong rừng những quả thông chôn vùi dưới tuyết, đem phơi thật khô và tỉ mỉ đánh bóng từng chiếc vảy thông cho tới khi chúng có một màu nâu sậm óng ả rồi dùng keo ghép chúng lại với nhau thành một cái giá cắm viết xinh xinh. Món quà của tôi chứa đựng cả một trời cao nguyên với mùi nhựa thông và mùi sương mù đã từng mê hoặc Lâm cộng với cả một bí mật ấp ủ trong tôi cả năm nay... Tôi mang đến cho anh trước khi anh về nhà đón Noel với Y Lan... Lâm hít một hơi dài:

- Anh đem theo về thành phố cho bớt nhớ Hạ... chịu không?

Anh muốn tôi hưởng một đêm Noel ở nhà anh, nơi sẽ có reveillon với gà tây đút lò, có cây sapin lộng lẫy với những quả châu đủ màu, có cả ánh lửa ấm áp từ lò sưởi thơm nồng mùi khói... Tôi thầm kêu ... Lâm ơi, anh quên nói là có cả Y Lan nữa, đẹp rực rỡ và quyến rũ như lần đầu tiên gặp mặt... và tôi, con nhỏ lạc loài, hoang dại như rừng thông, sẽ nép mình trong một xó vắng hạnh phúc người ta như nắm trái cấm trên cành...

Đêm thứ bảy Lâm chờ tôi ngay trước phòng. Tôi đứng trước ngưỡng cửa nhìn anh, mắt chứa đựng cả một dấu hỏi to tướng, sao anh vẫn chưa về thành phố... đúng là một chuyện bất ngờ. Lâm nắm chặt vai tôi đẩy vào phòng, anh ra lệnh:

- Cô nhỏ thu xếp valise đi, về nhà với anh, anh không thích thấy Hạ lẻ loi một mình như bóng ma trên này..

Tôi cãi:

- Thôi năm ngoái Hạ cũng đón Noel một mình mà...

- Năm ngoái khác, năm nay khác ... Giọng Lâm dứt khoát..., anh đang đậu xe phía ngoài, cho Hạ 15 phút thôi đó...

Tôi làm theo anh như một cái máy. Hành lý của tôi nhẹ hều gọn bần, một ít vật dụng cá nhân và một hai bộ đồ. Tôi vợ lấy trên kệ một cuốn sách làm bạn đồng hành, phòng hờ lúc nhà anh bận rộn và tôi thì sợ rở không biết phải làm gì...

3. Chương 03

Tôi xuất hiện một cách lạ lùng trong thành phố. Mọi người mở rộng vòng tay đón tôi như đón một cô nhi vào mái ấm gia đình. Ba Lâm đeo kính trắng, hiền lành phúc hậu. Má Lâm đẹp, dáng dấp sang cả, mắt bà hơi sắc làm tôi thêm rụt rè. Hồ Thủy em gái Lâm vui tươi nhanh nhẹn như một con sóc. Cả Y Lan nữa, Y Lan đóng vai một cô con dâu cứng trong nhà. Nàng thuộc mọi ngõ ngách từ phòng khách đến nhà bếp thậm chí mọi thói quen của từng người nàng cũng biết nằm lòng. Nàng đối xử với tôi một cách dễ thương tuy có đôi chút xa cách.

Tôi có một căn phòng xinh xắn, một chiếc giường nhỏ trải drap màu lila điểm hoa trắng li ti, khắp phòng thoang thoảng một mùi hương trái cây, ngọt dịu. Tôi vui đầu vào chiếc gối mềm mại, lòng ngổn ngang những cảm giác lạ lùng ...

Thành phố đẹp, nhộn nhịp và sáng rực ánh đèn. Hồ Thủy rủ rê tôi tung tăng trên lộ, ráng hết sức gọi rửa cái vẻ « mừng măn » của tôi, cô bé cười đùa luôn miệng:

- Hạ xinh quá trời, Hạ theo anh Lâm xuống núi cỡ vài lần nữa là ăn đứt mấy cô ở đây đó nha ...

Tôi cười ngượng nghịu, Hồ Thủy lượn quanh một shop quần áo, nhí nhảnh nháy mắt một cách tinh nghịch:

- Hạ muốn mọi người phải té ngã văng vác nhiên không, chờ Thủy một chút nhen ...

Tôi phát hoảng khi Hồ Thủy đẩy tôi vào phòng thử áo, cô bé nhất định bắt tôi thử một chiếc robe màu đỏ sậm may bằng một thứ vải óng ả. Chất lụa mềm mát lạnh làm tôi rùng mình. Trong gương một cô gái lạ hoắc đang tròn mắt nhìn tôi, tảo buông lơ, mái tóc liễu trai ôm xoa? đôi vai trần.. Tôi đó sao? Hồ Thủy nhìn về mặt ngẩn ngơ của tôi một cách thích thú. Cô bé nhanh nhẹn trả tiền, liến thoắng như một con se sẽ:

- Cadeau Noel của Hạ đó nghe, Hạ từ chối là Thủy nghỉ chơi, lần sau anh Lâm có dẫn Hạ về Thủy không thèm dẫn đi phố nữa bây giờ...

Tôi bỗng dưng mang nợ với gia đình Lâm. Tôi nợ họ cả tinh thần lẫn vật chất, nợ họ cả một mùa Noel ấm áp tình người. Lần đầu tiên trong cuộc đời lênh đênh xứ lạ tôi cảm thấy được che bởi một mái nhà, tuy xa lạ nhưng vẫn còn hơn những tối Noel lạnh lẽo ở ký túc xá đầu tiên.

Tuy vậy, con người hoang dã của tôi đôi khi cũng mâu thuẫn ghêgớm, không khí thành phố làm tôi nhớ vùng sương mù một cách quay quắt. Giữa trời mùa đông lạnh tôi mở toang cửa sổ hy vọng hít thở một tí mùi lá thông nhưng bỗng phối tôi chỉ đón nhận được một chút hương pot pourri của những chậu hoa khô đặt khắp chốn trong nhà. Có lần Lâm đến phòng tôi, anh nhìn vào mắt tôi và làm bộ nghiêm giọng:

- Hạ như thiếu một thứ gì - anh cười lớn nghịch ngợm - Rừng và sương mù, anh có cảm tưởng Hạ không phải là con người của phố xá ồn ào ...

Đêm giáng sinh, một reveillon lộng lẫy được sắp hẳn hoi trên chiếc bàn dài. Hoa cắm xen kẽ giữa món khai vị điểm một tí chấm phá màu vàng lừm của món gà tây thêm rực rỡ. Tôi có cảm tưởng mọi người đang chờ đón một cái gì còn trọng đại hơn cả một bữa ăn đêm Noel. Ba Lâm đi tới đi lui, về bồn chồn. Má Lâm canh phone, bà cũng có một vẻ gì hồi hộp bồn chồn. Hồ Thủy cứ tùm tùm rí tai tai:

- Hạ có thích những gì bắt ngờ không?

Tôi mỉm cười, cuộc đời tôi vốn dĩ là một chuỗi dài những bất ngờ, thêm một tí cũng không hại gì. Nhưng bất ngờ gì mới được chứ?

Chuông đồng hồ điểm 11 giờ. Mọi người rúc hết vào phòng chuẩn bị y phục. Tôi cũng trở về với cái thế giới nhỏ bé đầy mùi trái cây của mình, ngượng ngùng ngắm bóng mình thước tha trong gương. Táo đỏ ôm nhẹ thân hình làm tôi nổi gai. Giọng Lâm vui vẻ ngoài cửa:

- Hạ Ơi Hạ, xong chưa, anh có cái này cho Hạ nè ... Joyeux Noel cô nhỏ!

Tôi hoảng hồn, sợ anh trông thấy tôi qua hình bóng một cô gái lạ hoắc. Anh phì cười khi thấy tay tôi thò ra ngoài cửa:

- Hạ làm gì vậy, anh vô được không?

Lâm đẩy cửa vào phòng, anh ngăn người nhìn tôi, giọng anh lạ lùng:

- Hạ đó sao?

Tôi thấy trong mắt anh thoáng qua một chút rung động nhẹ rồi giọng anh tỉnh nghịch:

- Hạ lạ quá, anh có cái này chắc sẽ làm cho Hạ lạ thêm một tí nữa, sợ không cô nhỏ?

Lâm rút từ trong túi ra một hộp satin nhỏ, anh bật cười:

- Anh nghĩ là Hạ sẽ không dùng nó tới nay đâu, nó không hợp với màu áo đỏ của Hạ, đây là lần đầu tiên anh thấy Hạ rực rỡ như vậy đó

Món quà của Lâm là một sợi dây chuyền bạc có mặt saphia nhỏ xíu màu thiên thanh nằm ngoan hiền lấp lánh trên lớp satin trắng. Anh nói đúng, sợi dây bạc không ăn khớp với chiếc áo của tôi. Nhưng có hề gì, tôi choàng món quà dễ thương qua cổ, Lâm tiến tới, giọng anh nhẹ nhàng:

- Để anh đeo cho Ha.

Bàn tay anh chạm nhẹ vào gáy tôi, nhột nhạt, vô tình anh đứng gần tôi quá, hơi ấm của anh làm tôi rùng mình ...

Lần đầu tiên tôi thấy Lâm bối rối, anh thì thào:

- Sắp đến giờ rồi Hạ, mình lên nhà đi ...

Tôi choàng tỉnh, rời xa anh tôi giả vờ lục lạo bàn phấn che dấu sự lúng túng, miệng hỏi thúc:

- Hạ quên mất, gần mười hai giờ rồi, anh lên trước đi ...

Lâm vẫn còn đứng đó, anh muốn nói gì với tôi chẳng. Một thoáng im lặng giữa hai chúng tôi làm tim tôi như muốn ngừng đập. Lâm bắt đầu, giọng anh chậm rãi:

- Tối nay là lễ đính hôn của anh

Cái bất ngờ mà Hồ Thủy đã nói cho tôi hay chính là điều này đây. Cái bất ngờ tàn nhẫn làm tôi mềm nhũn người, mắt tôi nhìn anh ngơ ngác như nhìn vào một khoảng không. Mặt tôi tái xanh, may là có lớp phấn hồng nhạt che bớt đôi chút, tôi gượng cười:

- Hạ vô duyên ghê, không có gì tặng anh chị hết, tại anh không cho Hạ biết trước ...

Lâm mỉm cười:

- Ý kiến của Y Lan đó, anh không định sớm vậy nhưng thấy một lễ đính hôn trong đêm Noel cũng hay hay. Lấy lại chút bình tĩnh, tôi cười « đuối khéo » anh ra khỏi phòng:

- Hạ lên liền

Lâm ngần ngừ, anh đùa:

- Hạ không « chúc phúc » gì cho anh sao?

Tôi làm bộ nghiêm mặt:

- Được rồi, Hạ chúc anh và chị Y Lan sẽ yêu nhau đến bạc đầu đó chịu chưa?

4. Chương 04

Sau lễ đính hôn của Lâm và Y Lan, tôi không còn can đảm ở lại thành phố thêm một ngày nào nữa. Mặc cho Hồ Thủy giận dữ, tôi thu xếp valise ngay ngày hôm sau một cách vội vã. Cổ họng tôi khô đắng, mắt tôi ráo hoảnh và tôi mong muốn trở lại vùng sương mù của tôi hơn lúc nào hết. Lâm vào phòng tôi hôm đó, anh nhìn tôi, giọng anh bỗng trở nên kỳ lạ:

- Hạ, anh có cảm tưởng Hạ giận anh ...

Tôi im lặng lắc đầu mệt mỏi, nỗi đau trong lòng tôi cuộn sóng. Lâm tiến đến gần tôi, bàn tay anh trĩu nặng trên vai tôi, anh cúi xuống thì thầm:

- Cô nhỏ của anh, có gì khó nói lắm sao?

« Đừng là mẹ em sợ Lâm ơi » tôi rên thầm tự đáy lòng, cử chỉ trìu mến của anh có một điều gì đó không bình thường làm tôi run mình, tôi gạt tay anh, đùa nhẹ:

- Không có, khi nào anh làm chú rể Hạ sẽ xuống núi thêm một lần nữa, lúc đó tha hồ mà bắt nạt anh

Lâm buông tôi ra, anh như muốn nói với tôi điều gì đó, một hồi lâu anh bước ra cửa, giọng anh bỗng dưng lạnh lùng:

- Hạ về trường đi

Tôi rời thành phố ngay lập tức. Trên nệm xe bus, tôi co ro như con mèo ướt, nước mắt tôi thi nhau rơi ướt đầm cả một góc khăn len. Tôi khóc một cách ngon lành, nỗi cô đơn khi xưa lại ủa tới làm người tôi mềm nhũn.

Vùng sương mù đón tôi vào lòng một cách nhẹ nhàng. Những cành lá bạc rung rinh, mùi lá thông làm hồn tôi dịu lại và sương mù che bớt niềm đau trong mắt tôi.

Tôi trở lại phòng bếp ấm áp. Chưa đến tết Tây, ký túc xá vắng lặng, Thanh, Tường Thụy và Phú còn quây quần bên gia đình ở những thành phố nào đó. Tuy nhiên sự yên tĩnh làm tôi thấy dễ chịu, nhất là khi về phòng tôi nhận được một gói giấy nho nhỏ. Một chú gà con nhồi bông xinh xắn kèm với dòng chữ của Thanh:

« Hạ, con gà này dễ thương giống Hạ vậy đó, Noel vui vẻ ... ».

Thư của Tường Thụy và Phú đến sớm hơn vài ngày, Tường Thụy viết: « Mẹ muốn Hạ về chơi cuối tuần ở đây, Hạ sẽ thấy mẹ hiền queo hà ... ». Lời lẽ của Phú vẫn nghịch ngợm như thường ngày: « Hạ có muốn học Karate không, Phú thọ giáo được mấy chiêu của ông anh, hôm nào lên truyền lại cho Hạ, đừng có tẩu hoa? Nhập ma nhen... »

Trút bỏ lớp bụi thành thị tôi trở về với cái bản tính hoang dã của mình một cách thanh thản. Tôi lang thang trong rừng, tuyết trắng và sạch in dấu chân tôi khắp nơi. Rừng thông mùa đông lấp lánh những tán lá thủy linh, đẹp như trong truyện thần thoại. Tình yêu của tôi dành cho Lâm vẫn âm ỉ trong tim, nỗi đau của tôi đang chấp chờn khi thức khi ngủ, khi lặn sâu tận đáy lòng, khi lại bùng lên nhói buốt ...

Đã ba ngày tôi yên ổn trên vùng cao nguyên lạnh gió ... Bao mộng mị như gởi lại phố xá xa xôi. Ngày thứ tư, 28 december, từ rừng trở về tôi gặp ngay Lâm trước cửa phòng. Tim tôi như vỡ tung trong lồng ngực, lòng tôi rung lên một nỗi lo sợ mơ hồ.

- Sao anh lên sớm vậy? - Tôi hỏi

Anh mỉm cười:

- Anh muốn xem Hạ trốn gia đình anh về đây làm gì trong những ngày này

Rồi anh đùa:

- Hạ không we e anh sao?

Tôi mở vội cửa phòng. Lâm hít một hơi dài:

- Anh vẫn không sao tìm được mùi lá thông ở đâu khác ngoài phòng Ha.

Tôi vẫn im lặng, anh nhìn tôi lạ lùng:

- Hạ sao vậy? Hạ làm anh có cảm tưởng như đang khuấy động sự yên tĩnh của Ha.

- ...

Tôi không biết nói gì, tôi chỉ muốn khóc và rồi tôi khóc thật, khóc ngon lành, nước mắt tôi tuôn không ngừng, bao nhiêu niềm riêng cứ cuồn cuộn dâng trào, nức nở...

Lâm im lặng, cánh tay mạnh mẽ của anh choàng qua tôi, đặt đầu tôi tựa vào tảng ngực rộng ấm áp, anh thì thầm:

- Khóc đi Ha.

Tôi khóc vùi trong lòng anh, tự thấy mình kỳ cục nhưng không cưỡng nổi. Tôi cảm thấy mình rất cuộc vẫn chỉ là một sinh vật yếu đuối của Thượng Đế. Lâm vuốt nhẹ tóc tôi, anh không nói lời nào, anh cảm lặng cho đến khi tôi thôi cơn nghe. ngào. Tôi đẩy nhẹ anh ra gượng cười:

- Hạ đúng là vô duyên quá

Lâm không buông tôi, hơi ấm của anh làm tôi choáng váng. Ánh mắt anh khó hiểu như mặt hồ dầu cơn sóng ngầm, anh hỏi nhẹ:

- Hạ đã đỡ chưa?

Tôi gạt đầu quả quyết, Lâm đặt tôi lên giường, còn anh ngồi trên chiếc ghế kế cạnh. Một lúc khá lâu, anh là người đầu tiên phá tan sự im lặng, giọng anh trầm hẳn:

- Có những điều khó nói lắm phải không Hạ?

Tôi ngó mong lung ra ngoài cửa sổ, lòng chùng xuống, tình yêu của tôi phơi bày trước mắt Lâm một cách rõ ràng. Tôi thở dài:

- Hạ cũng không biết nữa

Lâm cười nhẹ:

- Nhắm mắt một tí đi Hạ, biết đâu khi thức giấc Hạ sẽ thấy tất cả buồn phiền đều bay mất hết

Mặt trời chiều hắt một dải sáng vàng cam trên tuyết, một chút ánh hoàng hôn len qua cửa nhuộm sáng cả một góc phòng. Một môi tôi buông mình xuống gối, biết đâu anh nói đúng, biết đâu tình yêu của tôi chỉ là mộng ảo xa vời, biết đâu giấc ngủ sẽ làm tôi quên sạch mọi chuyện, biết đâu chừng ... biết đâu ... Tôi chìm vào cơn mê, thiếp đi giữa mùi lá thông và mùi đàn ông nồng nàn của Lâm ...

Tôi ngủ lâu lắm, chỉ biết khi vụt bừng tỉnh giấc, căn phòng đã tối om om. Tuyết trắng ánh lên một vệt sáng bàng bạc. Khắp nơi yên tĩnh, tối cao nguyên bao giờ cũng vậy, êm đềm và dịu dàng.

Tôi tựa mình, cả người đau như dần, chiếc áo khoác vẫn còn cộm sau lưng. Mắt tôi nhức nhối, quờquạng ngồi dậy,tôi bước xuống giường, chân thấp chân cao và vấp phải... Lâm. Anh ngồi im lặng như đá từ chiều đến giờ, có lẽ anh cũng vừa chớp mắt đôi chút, tôi nghe giọng anh cất lên trong bóng đêm:

- Hạ thức rồi à?

- Anh chưa về phòng sao? - Tôi hỏi, ngạc nhiên

- Hạ ngủ trông ngoan như một con mèo - Lâm trả lời không ăn nhập gì đến câu hỏi của tôi

Tôi thoáng thấy những đường nét của anh lơ mơ trước mặt,anh thì thầm:

- Anh không hiểu nổi anh nữa Hạ Oi...

Người tôi bỗng nổi đầy gai xúc cảm, tôi cảm thấy hơi ấm của anh càng ngày càng gần, mắt anh long lanh, tay anh nhẹ nhàng vòng qua lưng tôi siết chặt, tôi lọt thỏm vào lòng anh, nhỏ bé một cách tội nghiệp. Tôi trông thấy anh rõ hơn, chiếc mũi thẳng của anh chạm nhẹ vào đôi má nóng rực của tôi và anh hôn tôi mê man, môi anh gắn chặt vào môi tôi ấm nồng. Tôi trao cho anh nụ hôn đầu đời đắm nước mắt và đầy ray rức. Hình ảnh lễ đính hôn của anh chợt hiện về một cách quái ác trong tâm trí tôi. Nước mắt tôi bỗng dưng tuôn trào, tôi đẩy anh ra một cách khổ sở...

- Hạ...

Lâm bừng tỉnh, anh buông tôi ra, ngỡ ngàng như vừa qua một cơn mê loạn. Tôi thấy anh thoáng chút bối rối.Giọng anh thoảng nhẹ, tan loãng trong vũng tối dày đặc:

- Xin lỗi Hạ...

Bỗng dưng tôi cảm thấy rã rời, tâm hồn tôi trở nên trống rỗng kỳ lạ,tôi thì thầm mệt mỏi:

- Để Hạ yên...

Anh nắm chặt vai tôi:

- Nghe anh đây Ha.

Giọng tôi tắt nghẹn nước mắt:

- Hạ mệt rồi, anh muốn nói gì thì để mai đi...

Tôi úp mặt vào gối, nghe tiếng bước chân anh xa dần rồi tất cả rơi vào thinh lặng. Đêm cao nguyên bỗng buồn như một tiếng thở dài. Những ngọn đèn đường đổ bóng ngả nghiêng trên tuyết, hắt những vệt sáng lơ mơ vào phòng. Tôi ngồi đó với một mớ bông bong trong đầu, thầm mong cho trời mau sáng để tất cả những bất ngờ chìm hết vào quên lãng, mong cho những cơn mộng mơ tan biến theo gió Đông, trả lại cho tôi cuộc sống bình thường êm đềm như những năm trước đây...

5. Chương 05

Bước chân trên vạc tuyết mềm xốp, lòng tôi dịu lại qua một đêm khó ngủ. Trời se lạnh, ký túc xá như còn trong cơn mê. Tôi thả bộ xuống ChapelleNgôi nhà nguyện nhỏ bằng gỗ thông nằm cạnh thư viện đã từng là nơi chứa đựng bao nhiêu nỗi niềm riêng của bọn học trò chúng tôi. Những lo lắng bao đồng trước kỳ final gay go, những giận hờn vụn vặt, những ước mong thầm kín. Học trò xa nhà, mọi chuyện lòng đều đem ra tâm sự hết cho Chúa nghe, kể cả những cô cậu cả đời chưa bao giờ bước chân vào Thánh Đường...

Hôm nay tôi cũng không ngoại lệ, khi xưa Lâm chuyên đóng vai « cha xứ » nghe tôi « xưng tội », kể về những tâm tình vu vơ, tôi vui với anh nên không cần nguyên cớ. Ngày nay tôi quỳ bên chân Chúa chỉ để thấy lòng được đôi chút bình an. Mùi hương trầm quyện với mùi nhựa thông thoảng nhẹ làm tôi thấy dễ chịu, quên đi trong thoảng giây nổi đau tình ái đang dần dần thành hình trong tim.

Tôi rời Chapelle trở về phòng, lòng còn thổn thức nhẹ nhàng của Lâm như mở màn ột cuộc tình mong manh không đoạn kết. Bước chân tôi bênh bồng hụt hẫng trong sương mù, tóc tôi đùa với tuyết quất vào mặt ran rát và giữa cơn mộng mị dường như tôi trông thấy phía xa xa, cuối chân dốc, chiếc xe màu đỏ của Y Lan...

Tôi chạm trán với họ ngay trên lối mòn về phòng. Đôi mắt đẹp của Y Lan hoe đỏ, tóc nàng xoa? tung trong cơn giận dữ ...trông nàng vẫn thật đẹp và quyến rũ như dạo nào. Lâm đang giữ chặt lấy Y Lan, thoát đầu nàng giằng co nhưng rồi cánh tay như gọng kìm của Lâm làm nàng khuất phục, đầu nàng mệt mỏi tựa hẳn vào vai anh. Tôi thấy nàng nức nở còn anh đang cố gắng dỗ dành.

Họ bối rối khi trông thấy tôi, ánh mắt sắc lạnh nước của Y Lan lướt qua tôi một cách thờ ơ. Tôi thấy môi nàng cố nhếch một nụ cười:

- Allo Ha.

Tôi nhìn họ, lòng ngổn ngang trăm mối, ánh mắt của Lâm vẫn chứa đầy những u uất khó hiểu. Trong vòng tay anh, Y Lan lặng yên như tượng. Lòng bất an, tôi ráng cười vui vẻ:

- Chị Y Lan lên không báo trước cho Hạ, hôm nay ăn đỡ mì gói nha...

- Thôi Hạ, Lan và anh Lâm về thành phố bây giờ... Y Lan mỉm môi

...

Lâm mở cửa xe cho Y Lan, anh ngồi vào tay lái, không nhìn tôi, anh chỉ nói đơn giản:

- Anh sẽ về trường sau tết Tây..

Chiếc xe đỏ lăn bánh tung lên một đám bụi tuyết. Tôi đứng đó, tâm hồn trống rỗng, nỗi đau vụt trở nên tê dại. Thở thẩn, tôi hốt một vốc tuyết áp vào mặt. Giá lạnh làm tôi tỉnh táo, cảm giác bị bỏ rơi vẫn còn vương vãi trong tâm tưởng, nặng nề một cách khó chịu.

Tôi bỗng dưng thấy mình vô lý. Nụ hôn của Lâm đầu hẫng buộc chặt tôi vào anh, có thể chỉ là một giây phút yếu lòng thoảng qua rồi vội vã tan biến ... ít ra tôi cũng đã sống thật với lòng mình, và ít ra anh cũng đã đọc được những thâm kín của tôi ... Bước chân tôi thanh thản dần dần, khi về đến phòng, tôi đã hoàn toàn bình tĩnh...

Ông Trời dường như thương cảm cho thân phận cô cút của tôi nên không để tôi có đủ thời gian gặm nhấm nỗi buồn. Mười một giờ đêm hôm đó, tôi nghe giọng Thanh vui vẻ vọng qua phone:

- Ngày mai Thanh về trường với Hạ, ba má Thanh đi xa dự đám cưới rồi...

Thanh trở lại vùng sương mù mang theo không khí sôi động của thành phố. Valise của anh chất đầy những dư âm của mùa Giáng sinh chưa tàn. Tôi lại được một CD nhạc « Sweet People » và một ông già Noel bằng sứ, bên trong chất đầy những viên kẹo tròn thơm ngát mũi...

Phòng ăn ấm cúng hẳn lên. Tôi loay hoay suốt ngày trong bếp, tự làm mình không còn đủ thời gian rảnh để nghỉ ngơi viễn vông. Tôi rôt gà, làm bánh, quay cuồng với bếp ga và lò nướng đến nỗi cho Thanh một cảm giác là tôi cố tình giành cho anh một sự săn sóc đặc biệt nhất từ trước đến giờ...

Mỏng một tháng giêng, tuyết bỗng dưng rơi mù mịt. Cánh rừng của tôi ngập trắng. Thanh và tôi hì hục làm một thằng người tuyết ngay bên hông cửa sổ phòng. « Để làm vệ sĩ cho Hạ », Thanh đùa. Thằng người tuyết tròn trĩnh có chiếc mũi carotte nhọn hoắt ngộ nghĩnh. Thanh tô điểm cho hắn thêm đẹp trai bằng một chiếc cravatte lá thông thật đậm dáng.

- Hạ có thấy hắn thiếu gì không?

Tôi lắc đầu, Thanh nói nhỏ:

- Thiếu một quả tim

Tôi phì cười. Ý kiến của Thanh làm chúng tôi vất vả đôi chút. Quả tim của thằng người tuyết cũng bằng... tuyết, chỉ có cái nó được bọc ngoài một ...viên kẹo đỏ và được cẩn thận tưới thêm một lớp nước cho rắn lại như đá. Thanh chỉ cần làm một cuộc « giải phẫu » nhỏ là trái tim đã yên vị trong lồng ngực của tên vệ sĩ. Trông hẳn thật ngây ngô và kênh cang, tuy vậy hẳn cũng đã làm cho chúng tôi cười suốt buổi hôm đó.

Năm mới, chúng tôi dạo quanh ký túc xá một vòng trước khi về phòng « xông đất », lấy Tết người làm Tết ta một cách tự nhiên. Tôi nhìn quanh căn phòng nhỏ, mùi lá thông phảng phất dễ chịu, kỷ niệm dồn về làm tôi nhói lòng. Lâm đã từng ngồi đây, cái cách học bài của anh không giống ai, mắt lơ đãng, hồn như để tận đâu đâu nhưng đầu óc thì nhạy bén lạ lùng. Hứng học hành của anh bao giờ cũng tỷ lệ thuận theo tôi và cái mùi lá thông hoang dã.

Phone reng, chắc Thanh vừa « đập đất » phòng xong, tôi nhấc ống nghe lên để bàng hoàng nhận ra một giọng đàn ông ấm áp:

- Hạ...

Tôi choáng váng, tiếng Lâm như từ một cõi mơ hồ nào vọng đến, vừa xa xôi vừa thân thương đến độ kỳ lạ. Tôi nghẹn lời, cảm xúc làm tôi ứa nước mắt, đầu bên kia tôi nghe tiếng thở nhẹ của Lâm:

- Hạ, anh đây, đừng khóc nữa...

- Tết Tây ở dưới đó chắc vui lắm hở ... Tôi đánh trống lãng

- Vậy Hạ có vui không?

- Có...

Tôi cắn môi, chẳng lẽ anh từ xa gọi đến chỉ để cho lòng khỏi bị mặc cảm là kẻ có tội? Chẳng lẽ khi biết tôi vui vẻ, anh sẽ thở phào nhẹ nhõm? Anh đang tội nghiệp tôi chăng? Tự ái của tôi vùng dậy như một con thú điên. Tôi kể cho anh nghe chuyện thằng người tuyết, chuyện Thanh, chuyện mây chuyện gió với giọng điệu của một kẻ đang hạnh phúc. Tôi nói huyền thuyên không nghĩ cho đến khi thấm mệt, lòng tôi nức nở nhưng mắt tôi ráo hoảnh. Đầu giấy bên kia lặng yên, tôi không hiểu nổi Lâm, cuộc sống tình cảm riêng tư của anh đang gặp rắc rối hay chính tâm hồn anh đang bị xáo trộn...

- Thôi anh đi đây, thấy Hạ vui anh cũng yên lòng... cuối cùng tôi nghe giọng Lâm cất lên, lạnh lùng và xa vắng

Tôi gác phone, khóc lặng lẽ. Lâm làm niềm vui nhỏ bé đầu năm của tôi vụt tan biến. Nỗi đau lại dâng lên, tôi ngồi rủ trong phòng cho đến khi Thanh tới.

Tôi xuống phòng bếp cùng Thanh, lặng yên bên bữa ăn tối được chuẩn bị kỹ càng đang bốc hơi nóng sốt. Cổ họng tôi khô đắng. Lòng tôi rối loạn nặng nề ...

Tiếng guitar của Thanh làm ấm cả một khoảng không gian. Tôi ngó mông lung ra ngoài khung cửa sổ lấp lánh những bông tuyết bạc, một nỗi trống vắng toa? rộng làm hồn tôi chơi vơi ... Bàn tay Thanh dừng lại đột ngột trên dây đàn, ngập ngừng giây lát rồi trĩu nặng trên vai tôi, mắt Thanh nhìn tôi lạ lùng, giọng Thanh kẻ sát tai tôi nóng bỏng:

- Hạ có biết bài nhạc này Thanh viết riêng cho Hạ không?

Tôi rùng mình, nỗi cô đơn làm tôi bỗng dưng yếu đuối. Thanh kéo tôi ngã vào lòng anh và anh hôn tôi. Tôi tiếp nhận tình yêu của Thanh một cách hồ hởi. Lòng giá buốt, tôi ngã vào vòng tay Thanh với một tâm hồn trống rỗng, tôi hôn Thanh như muốn tìm lại hơi ấm nồng nàn của đôi môi Lâm ... Mắt tôi mờ ướt nước, tôi nhớ Lâm quay quắt ...

6. Chương 06

Lâm vẫn chưa về trường sau Tết Tây. Tôi đi rong với Thanh qua khắp các ngõ ngách của vùng sương mù. Tình yêu của Thanh êm đềm và ấm áp, bình lặng như mặt hồ thụ. Chỉ có tâm hồn tôi là ngập tràn ray rức, tôi đang có cảm giác của một kẻ phản bội.

Vài ngày sau tôi nhận được một phong thư mỏng với nét chữ con gái mềm mại, thư của Hồ Thủy, cô bé viết:

« Allo Hạ!

Chắc Hạ ngạc nhiên lắm khi nhận thư này, Thủy cũng đã suy nghĩ nhiều trước khi đặt bút viết cho Hạ. Hạ biết không, sau hôm Noel mọi việc trong nhà Thủy bỗng dưng thay đổi kỳ lạ. Chị Y Lan và anh Lâm có gì đó bất đồng nhau. Anh Lâm về trường sớm hơn dự định còn chị Y Lan giận nhiều lắm. Thủy thật sự không biết chuyện gì xảy ra với hai người cho đến hôm anh Lâm chở Chị Y Lan từ trường về nhà.

Hạ Ôi, Thủy không hiểu nổi ông anh của Thủy. Anh Lâm yêu chị Y Lan như vậy tại sao lại có thể nhớ Hạ nhiều đến nỗi khi Hạ bỏ đi anh Lâm cứ luôn nghĩ rằng Hạ sẽ vụt bay mất khỏi cuộc đời anh. Chị Y Lan cũng không thể hiểu được anh Lâm. Chị buồn nhiều và muốn hỏi hôn nhưng ba mẹ chị nhất định không chịu.

Thư Thủy lộn xộn nhưng mong rằng Hạ sẽ hiểu. Thủy nghĩ rằng nếu anh Lâm không còn thấy Hạ nặng tình với anh chắc mọi việc đều êm xuôi. Cả nhà đều thương chị Y Lan, thấy chị đau lòng ai cũng buồn hết Hạ à!

Hồ Thủy »

Những giòng chữ của Hồ Thủy nhảy múa chập chờn trước mắt, tôi lặng người với lá thư. Tình cảm của Lâm thật ra có phức tạp như Hồ Thủy nghĩ không? hay là vì một ẩn khúc nào khác mà chính tôi, Y Lan và gia đình anh vẫn không sao đọc ra được từ đáy lòng anh ...

Tôi thở dài, lòng cuộn sóng, bức thư đầy thắc mắc của Hồ Thủy làm tôi cảm thấy đang đóng vai trò kẻ thứ ba của một cuộc tình tam giác chỉ từng có trong tiểu thuyết. Tôi cười buồn, gia đình anh chắc hẳn sẽ cho rằng tôi đang đẩy anh ra khỏi Y Lan ...

Trán tôi đầm mồ hôi, nỗi buồn làm tôi muốn lên cơn sốt. Quơ vớ áo khoác tôi vụt chạy vào rừng. Rừng muôn đời vẫn là nơi trú ẩn tốt nhất của tôi. tôi nằm lăn ra tuyết, gối đầu lên một rễ thông, hơi tuyết lạnh làm hồn tôi từ từ dịu lại, tôi khép nhẹ bờ mi để có cảm giác mình đang bồng bênh trong sương mù. Một giờ, hai giờ hay ba giờ trôi qua tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi nằm bất động lâu lắm cho đến khi một bàn tay ai đó chạm nhẹ vào mặt. Tôi mở mắt, tưởng như mình còn trong cơn mơ chập chờn. Một hình bóng lơ lửng đang quỳ cạnh tôi, khuôn mặt thân thương nào đang ghé sát mặt tôi, có phải Lâm đó không? Tại sao anh lại xuất hiện bất ngờ trong lúc tâm hồn tôi đang giằng co với nỗi đau giá buốt? Tôi thở dài, mi khép lại như xua đuổi một bóng ma. Hơi lạnh làm người tôi cứng đờ, đầu tôi nóng bừng, thần kinh tôi rối loạn ... Có ai đó vực tôi dậy, ôm ghì lấy tôi trong đôi tay rắn chắc, tôi choàng tỉnh ... Ánh mắt xót xa của Lâm long lanh trước mặt, anh thì thầm vào tóc tôi:

- Anh nghĩ rằng thế nào Hạ cũng ra đây ... Ngập ngừng một chút anh tiếp ... khi Hạ buồn ...

Chắc tôi đánh rơi lá thư của Hồ Thủy đâu đó trước cửa phòng và anh tình cờ đọc được khi đến tìm tôi ... Tôi cảm thấy bao sức lực đều tan biến ...

...

Khép vớ mi mắt tôi biểu lộ một sự phản kháng yếu ớt. Người tôi rã rời, bừng bừng một cơn sốt nóng, làn đầu tiên hơi sương mù làm tôi ớn lạnh. Cái cảm tưởng như đang trôi nổi lơ lửng giữa sóng nước càng ngày càng rõ rệt. Tôi sắp chết chẳng? Trong cơn mê man, tôi còn cảm nhận một làn môi ấm đến thật gần. Những nụ hôn nồng nàn phủ tới tấp lên cổ, lên đôi má lạnh buốt của tôi và sưởi ấm môi tôi một cách cuồng nhiệt.

Những giòng thư của Hồ Thủy chợt hiện về trong tâm tưởng, những Thanh, những Y Lan vây chặt lấy tôi, lấy hết sức tàn tôi đẩy Lâm ra, nước mắt tôi tan cùng với tuyết, người tôi nhẹ hẫng như sắp sửa bốc hơi. Lâm không buông tôi, anh bế tôi rời khỏi đụn tuyết cao, anh nói nhỏ:

- Bình tĩnh đi Hạ, em muốn tự chôn vùi dưới tuyết sao?

Tôi lơ đãng nhìn tuyết đang rơi càng lúc càng dày, chỗ tôi nằm lõm xuống, hai bên thành chiếc giường tuyết của tôi vun cao rung rinh như sắp đổ ụp vào người. Tôi lại chìm trong cơn mê sáng. Mơ hồ tôi thấy Lâm mang tôi ra khỏi rừng ...

Cơn sốt đến đột ngột làm tôi ngả quỵ. Tôi choàng tỉnh hai ba đợt ngắn để rồi lại ngủ vùi trong chăn một cách mệt mỏi. Tôi không biết Lâm hay Thanh đang ở bên tôi, nỗi đau và niềm tuyệt vọng làm tinh thần tôi mê loạn.

Khi tôi tỉnh hẳn, trời cũng đã đổi sang màu tím nhạt. Ngọn đèn ngủ cũng được bật lên hắt một tia sáng dịu dịu xuống tấm drap giường. Tôi nhận thấy những hình thoi xanh dương sậm lẫn với những hình tròn màu huyết dụ nằm chen chúc trên mặt vải. Không phải tấm drap giường của tôi, tôi đang ở đâu đây? Mắt tôi dừng lại trên cái giá viết nhỏ bằng gỗ thông, tìm tôi như ngừng đập, có phải tôi đang trong phòng của Lâm không?

Không một ai xung quanh tôi, căn phòng nhỏ vắng lặng, run rẩy tôi bước xuống giường ... Bước chân tôi chưa đặt tới ngưỡng cửa thì Lâm đã bước vào, anh mang đến cho tôi một tô soup nóng. Lặng lẽ nhưng cương quyết, anh đẩy tôi trở lại đồng chăn mền, mắt anh hiện lên vẻ xót xa:

- Hạ, hứa với anh đi, đừng bao giờ tự làm khổ mình như vậy nữa

Tôi thở dài, thìa soup đắng ngắt trong miệng:

- Hạ sợ tất cả những sự thương hại

Tia nhìn của Lâm làm tôi sợ, anh thì thầm:

- Anh không thương hại Hạ đâu ...- Mắt anh như đốt cháy tôi - ... anh yêu Hạ.

Tôi mệt mỏi:

- Còn Y Lan thì sao?

Sự im lặng, của anh làm tôi đau lòng, tôi run giọng:

- Anh cũng yêu Y Lan lắm mà?

- Phải

Câu trả lời của Lâm làm tôi nghe. n ngào, tôi muốn bỏ đi ngay lập tức. Lâm ngăn tôi lại, tôi vùng vẫy đến khi thấm mệt, Lâm vẫn không buông tha tôi, anh áp đầu tôi vào ngực thì thầm:

- Hạ, nghe anh nói đây

Tôi lặng im, anh thở dài:

- Khi xưa anh yêu Y Lan có lẽ một phần vì nàng quá đẹp. Từ khi Y Lan dọn về thành phố, anh mới có dịp sống gần nàng nhiều hơn. Hạ có hiểu không? sự khác biệt về cá tính của anh và Y Lan quá lớn. Nàng là mẫu người của gia đình và là người đàn bà thực tế nhất mà anh gặp. Còn anh, lang thang lẩn lộn với thiên nhiên như một gã du mục. Có nhiều khi những lo toan tỉ mỉ của Y Lan làm anh có cảm tưởng như cuộc sống bỗng trở nên nặng nề. Những toan tính về vật chất, nhà cửa xe cộ làm anh choáng ngợp. Nhưng nàng yêu anh nhiều lắm Hạ có biết không, nàng lúc nào cũng sẵn sàng là một người vợ tốt của anh.

Còn Hạ thì khác, Hạ đến với anh từ vùng sương mù, thơ ngây nhẹ nhàng và hoang dã như rừng thông. Sau ngày lễ đính hôn, khi Hạ bỏ đi, anh có cảm tưởng mình mất đi một cái gì đó quý giá nhất ... anh ... anh không ngờ rằng anh yêu Hạ. Thời gian học chung bên Hạ, anh cứ ngỡ đó là tình cảm của người anh lớn đối với một cô nhỏ bơ vơ ... Hạ Ơi, đến khi biết Hạ đau lòng vì anh nhiều đến vậy, anh không chịu được ... Hạ đừng trách anh khi anh nói rằng anh vẫn còn thương Y Lan ... Nàng không có tội gì hết Hạ hiểu không ... chỉ có anh là không tìm được tình cảm của mình ... chỉ có anh là gây đau khổ cho cả Hạ lẫn Y Lan ...

Lần đầu tiên tôi nghe Lâm nói nhiều như vậy. Anh không rõ ràng, câu từ anh lộn xộn nhưng tôi hiểu, lòng tôi nhói đau, tôi có cảm tưởng mỗi tình của mình đang đi vào ngõ cụt. Thở dài tôi nghĩ đến Thanh, tôi có đang làm khổ Thanh không? ...

- Hạ về phòng nha! - Tôi đề nghị yếu ớt. Lâm lặng yên, anh nhắc bổng tôi lên và cứ như vậy anh bế tôi qua các dãy hành lang tối cho tới khi đôi mắt bừng sáng của tôi lờ mờ nhận ra số phòng quen thuộc. Tôi run tay tìm chìa khoá trong túi áo khoác. Lâm mở cửa, anh đặt tôi lên giường. Tôi nhìn anh trong thoáng giây:

- Hạ muốn ngủ một tí

Lâm quỳ cạnh tôi, giọng anh khỏ sở:

- Hạ muốn tránh anh sao?

Tôi lắc đầu, sức tôi hầu như đã cạn, tôi chỉ muốn mình chìm lìm vào cõi hư vô, không muốn nghe, không muốn thấy gì hết. Lâm thở dài, anh rời khỏi tôi. Căn phòng chìm vào tĩnh lặng. Tôi nằm lắng nghe tiếng lào xào của những sinh viên đi học về muộn, cho đến khi tiếng phone reo chói át đập mạnh vào tai. Tôi nhắc ống nghe lên, một giọng con gái đầm nước mắt làm tôi giật thót người

- Allo Hạ, có phải Hạ đó không?

- Hạ đây - Tôi thì thầm tựa hồ như sắp hết hơi

- Y Lan xin lỗi đã làm phiền Hạ ...

Giọng nói của Y Lan như một giọt cuối cùng làm tràn chén chịu đựng của tôi. Tôi đứng lặng, nghe Y Lan nức nở:

- Hạ có biết Lan đau lắm không Hạ ... Lan không hiểu nổi anh Lâm ... Lan sắp thành hôn Hạ à! ... Lâm sẽ là chồng của Y Lan, Hạ có biết không Hạ ...

Tôi hít vào một hơi dài. Tiếng khóc của Y Lan làm trong đầu tôi thoáng loé lên một chút tỉnh táo còn sót lại. Tôi nói với Y Lan rằng vì thân tôi cô cút nên Lâm chỉ thương hại tôi thôi, rằng Lâm đã tâm sự với tôi Y Lan là người yêu duy nhất của anh. Tôi nói mê mãi cho tới khi đầu giây bên kia bớt cơn nghẹn ngào, giọng Y Lan nhỏ xíu:

- Cảm ơn Hạ ... Y Lan cũng mong rằng mọi chuyện đều xảy ra như Hạ nói ...

Khi Y Lan gác phone, tôi thần thờ quay số gọi Thanh, tôi nghe tiếng Thanh lo lắng:

- Hạ Ơi, đi đâu cả ngày nay vậy, Thanh tìm Hạ mãi không thấy ...

Tôi oà khóc, giọng Thanh hốt hoảng:

- Hạ, có sao không, Thanh qua liền

Tôi ngã người xuống nệm và có cảm tưởng một lần nữa như đang bồng bênh chơi vơi trong sương mù, cô đơn không tìm ra phương hướng ...

7. Chương 07

Thanh tìm cho tôi một lọ dầu, anh cũng không quên nấu một nồi cháo nhỏ rắc ngạt hành xác nhuyễn. Hơi cay làm tôi tỉnh táo, miếng cháo nóng thơm kích thích vị giác của tôi, người tôi đầm mồ hôi, cơn sốt hừng hực tạm ngu yên ...

Thanh đã đến với tôi thật lòng. Tâm hồn anh đơn giản cũng như tình yêu anh dành cho tôi. Những chăm sóc của anh thật ân cần làm lòng tôi ray rức. Tôi có đang phạm một sai lầm không thể tha thứ chăng? Tại sao tôi trốn lánh một tình yêu bằng cách ngã vào một tình yêu khác? Có phải chính tôi mới là kẻ đang từ từ thắt gút cái vòng tình ái lẫn quẩn của mình? ...

Ánh mắt Thanh nhìn tôi đầy thương cảm, trong đó, mơ hồ tôi trông thấy vẻ hiền từ của một người anh cả và sự bao dung của một người cha ... Bàn tay anh siết chặt tôi như muốn truyền hết sức mạnh của anh sang người bệnh. Còn tôi, có một nỗi bàng hoàng nào đó thoáng qua và tôi như nghe lòng mình đang khỏ sở tự

thú: Tôi không có một chút rung cảm nào dành cho Thanh ... Những lời dịu dàng của anh rơi vào hồn tôi bơ vơ như rơi vào khoảng không ... Chỉ có tiếng đàn của anh là làm tôi xúc động thoáng chốc nhưng oái ăm thay, trong những phút giây ấy lòng tôi chỉ nghĩ đến Lâm mà thôi ...

Cú phone bất chợt của Y Lan làm hồn tôi như tan thành nước. Tôi nhận thấy mình không có quyền tước đoạt hạnh phúc của một người con gái đang yêu, hơn thế nữa, một cô dâu xinh đẹp sắp về nhà chồng. Tôi phải làm một cái gì đó, phải, tôi phải có một quyết định rõ ràng trước khi tâm hồn lại rơi vào sự mềm yếu không cứu vãn được, tôi cắn chặt môi:

- Thanh ơi! có thể gọi anh Lâm giùm Hạ không?

Tôi nhìn không chớp mắt từng cử động của Thanh, những tiếng quay số đều đều làm tim tôi thất lại, tôi lắng nghe giọng Thanh:

- Anh Lâm hả, Hạ muốn nhắn gì đó với anh

- ...

- Hạ đỡ rồi ..., anh nói sao, à, chỉ có mình Thanh thôi ...

- ...

- Anh đến liền hả, được được ...

Gác phone, Thanh nhìn tôi thắc mắc:

- Hạ gọi anh Lâm chi vậy

Tôi gượng cười:

- Hạ đang muốn nghỉ học ngày mai, nhờ anh Lâm lấy note giùm. Anh có một course chung với Ha.

Bỗng dưng tôi phát run, tôi sắp diễn một màn kịch diên rồ gì đây. Tiếng chân Lâm ngày càng gần cửa phòng. Lấy hết sức tôi ngược nhìn Thanh:

- Hạ lạnh, lại đây với Ha.

Thanh ôm tôi vào lòng và Lâm xuất hiện đúng lúc môi Thanh đang gắn chặt trên đôi môi lạnh ngắt của tôi ... Thanh buông tôi ra, mặt tôi tái nhợt, tôi thấy vẻ bàng hoàng thoáng qua trong mắt Lâm nhưng rồi anh điềm tĩnh bước vào phòng:

- Hạ không nhẽ vậy chắc phải hết ngày mai mới xong, có muốn anh lấy note giùm không?

Tôi im lìm gật đầu. Lâm và Thanh nói gì sau đó tôi không cần hiểu. Màn kịch của tôi đã kết thúc, thành công hay không tôi cũng chẳng biết nữa. Khi Lâm quay ra cửa, nước mắt của tôi cũng trào ra theo, tiếng bước chân anh xa dần và tôi có cảm giác mình đã đánh mất một cái gì yêu quý nhất đời ...

Tôi nằm liệt giường ba ngày trời. Note của Lâm đến với tôi đều đều qua tay Thanh. Tôi không còn thấy bóng dáng cao lớn của anh xuất hiện trong căn phòng có mùi lá thông mà anh đã từng yêu thích. Mỗi ngày trên giường bệnh, tôi thần thồm phone tưởng tượng bên kia đầu giây tiếng cười ầm áp của anh, tôi mất anh thật rồi!...

Vùng sương mù đang trong cơn bão tuyết. Khi khỏi hẳn bệnh tôi cũng không thể dẫu nổi buồn trong cánh rừng thông trắng xóa khi nhiệt độ xuống tới hai mươi độ Celcius dưới số không. Tôi và Lâm chỉ gặp nhau trong course mỗi thứ tư ... Khi giáp mặt nhau anh hỏi:

- Hạ đã đỡ chưa?

...

Tôi trò chuyện với anh như đang nói với một bức tường, lòng tôi sôi sục, nét mặt anh bình thản. Chúng tôi kể cho nhau nghe chuyện nắng, chuyện mưa, chuyện mây chuyện gió ... bất cứ những gì có thể nói được trừ nỗi ập ủ trong lòng mỗi người. Tôi biết anh vẫn về thành phố mỗi cuối tuần để thăm vợ chưa cưới.

–Điều bất ngờ là thỉnh thoảng Y Lan lại gọi phone lên cho tôi, nàng vẫn mềm mại dễ thương. Cũng như mọi cô dâu tương lai khác, nàng vẽ vời cho tôi nghe một tương lai thật đơn giản và hạnh phúc, một căn nhà nhỏ xinh xinh với những bữa cơm nàng sẽ nấu cho Lâm khi đợi anh đi làm về. Y Lan không có nhiều bạn, sau lần nói chuyện qua phone nàng đâm ra thích tôi có lẽ vì tôi là người duy nhất trong đám bạn của nàng chịu khó lắng nghe nàng huyền thuyên dệt mộng ... và có lẽ chính tôi đã gây cho nàng sự tin tưởng vào tình yêu của Lâm ... Có lần Y Lan tâm sự:

- Hạ biết không, nhiều người khuyên Lan chỉ nên đặt một nửa tình cảm cho người yêu mà thôi, sau khi lấy chồng cũng chưa chắc họ đã thuộc về mình ...

Tôi mỉm cười, Y Lan có những cô bạn thật ngộ. Họ quan niệm tình yêu như một cuộc đổi chác. Họ ưa chuộng bề ngoài và rất thích hợp với trào lưu hiện đại. Dĩ nhiên đa số họ đều đẹp và cũng như Y Lan, những ước mơ của họ thật đơn giản, một cuộc sống an nhàn dễ chịu, đầy đủ tiện nghi xã hội bên cạnh một người chồng vững chãi có thể làm họ hài lòng.

Nhiều khi tôi ước ao có một tâm hồn thực tế giống Y Lan để bình yên hưởng mọi sự chiu chuộng của Thanh. Nhưng rồi con người hoang dã trong tôi vùng dậy không ngừng, mỗi một hương lá thông thoang thoang, một điệu nhạc êm đềm hoặc một cảnh cây lá lấp lánh tuyết cũng đủ kéo hồn tôi phiêu du xa vời ...

Gần một tháng tôi xa Lâm, một tháng trời tôi chôn tình yêu vào tận đáy lòng và khoả lại bằng một bộ mặt dừng dưng, đôi khi còn cố gắng tạo ra một nét hạnh phúc giả tạo khi học course chung với Lâm. Còn anh thì sao? tôi không hiểu và tôi cũng không muốn hiểu, cho đến một ngày, tôi phải ngỡ ngàng nhận ra rằng chúng tôi đang cố tình làm khổ lẫn nhau ...

Vùng sương mù lúc nào cũng che chở cho tôi nhất là trong khoảng thời gian này, khi tâm hồn tôi đang bơ vơ vô định, tình cảm hoang mang lẫn lộn giữa yêu thương và hờn giận. Những năm cô đơn tạo cho tôi thói quen dạo đêm một mình. –Đêm rằm, thời tiết dường như dễ chịu hơn, tôi dẫm chân lên dải tuyết mềm xốp để nghe lòng mình dịu lại dưới ánh trăng. Trời thật trong, bước chân tôi chậm rãi dẫn tôi nhẹ xuống con dốc dài. Tôi chợt nhớ ra rằng Lâm rất thích những tối có trăng. Anh ngắm trăng mơ màng như ngắm người yêu, còn tôi thì thả hồn theo chị Hằng bên cạnh anh cùng với những vần thơ vụn vặt không đầu không đuôi. Tôi đọc cho anh nghe những ngẫu hứng bất chợt còn anh thì cứ nhạo rằng thơ tôi hay như thơ con « ếch ương ».

Tôi thở dài, khoảng thời gian ấy bị chúng tôi chôn vùi mất rồi còn đâu. Càng xuống gần chân dốc tim tôi bỗng dưng đập loạn nhịp, tôi linh cảm như anh vẫn còn trung thành với sở thích của mình. –Đêm nay, mặt trăng đẹp làm sao, tròn và đỏ rực trên nền trời sáng tím, có phải anh cũng như tôi đang dạo bước đâu đó trên tuyết.? Như một ma lực lôi kéo, tôi đi về phía Chapelle. Nơi đó có một khoảng park rộng không bị những cành cây ngăn cản khi ngắm trăng và tôi trông thấy Lâm, ngồi trên tuyết, lặng yên như tượng

Tình yêu trong tôi vùng dậy mãnh liệt, cái vỏ giả tạo của tôi không còn ngăn được cơn sóng tình trào ra bỗng cháy. Một bước, hai bước rồi ba bước, tôi đến trước mặt anh ... Lâm dang rộng đôi tay, mắt anh long lanh đầy yêu thương. Mọi việc xảy ra như một cơn lốc dưới ánh trăng. Tôi chìm trong những nụ hôn cuồng nhiệt của anh và lần đầu tiên tôi thì thầm:

- Em yêu anh.

8. Chương 08

Đối với tình yêu của Thanh và tình bạn của Y Lan, lý trí cho rằng tôi là kẻ phản bội. Nhưng con tim tôi dường như không còn thuộc về tôi nữa, tôi rơi vào mê hồn trận với tình yêu lạ lùng của Lâm. Tôi chịu thua, tôi đầu hàng vô điều kiện trước sự mãnh liệt của nó. Ngọn lửa trong mắt anh làm hồn tôi mềm nhũn. Tôi quên rằng anh là chồng chưa cưới của Y Lan. Tôi quên bằng đi mắt anh đang thuộc về một người con gái khác. Tôi cũng không muốn hiểu thật ra Lâm đang yêu ai, tôi hay là Y Lan ... Tôi sợ ... phải ... tôi sợ cái

ngày anh sẽ trở về với cuộc sống thực tế, cái ngày anh sẽ nhìn tôi với ánh mắt ái ngại và nói rằng mối tình này chỉ như bóng mây trôi, như một thoáng đam mê tô điểm thêm cho đời bớt tẻ nhạt ...

Tôi vẫn vợ đi hỏi Tường Thụy rằng nếu một người nà o đó yêu cùng một lúc hai thiếu nữ thì Tường Thụy nghĩ sao. Tường Thụy mím môi lắc đầu:

- Ta không tin đâu Hạ Oi, người ta có thể THƯƠNG một lúc nhiều người nhưng YÊU thì chỉ có thể YÊU một người duy nhất mà thôi ...

Điểm số các course của tôi giảm đi một cách tệ hại ... thời gian của tôi vô tình chia đều cho cả Lâm và Thanh ... Làm sao tôi có thể nói cho Thanh hiểu rằng tôi đang yêu vị hôn phu của người ta ... Càng ngày tôi càng lao đầu vào trò chơi nguy hiểm của ái tình ... Đến một lúc Thanh mơ hồ cảm nhận được sự điên rồ của tôi khi anh đọc được những ghi chép nhần nhút trên bàn học ... Những vần thơ đầy ray rức tôi âm thầm viết cho anh:

Em đang tìm trái cấm

Sao anh vẫn chờ mong?

Có gì em không hiểu

Sao lòng anh mãi trông?

Tình em như sóng biển

Cứ xôn xao xa bờ ...

Anh vẫn làm mồm đá

Lặng ôm tình ngu ngơ ...

Tại sao anh cứ đợi?

Dù hồn em chơi vơi ...

Sao tay anh lại mở?

Mặc tình em xa vời ...

Anh ngỡ ngàng khám phá ra những đoạn khác không đầu không đuôi tôi kẹp trong bài assignment:

Ai nhớ đêm nào đêm ngắt ngáy

Trăng tròn len lén vén màn mây

Môi ta đắm ướt tình ai ngọt

Ray rức lệ nồng hồn như say

Ai nhớ tìm nhau trong lặng câm

Mắt in trong mắt buồn âm thầm

Tay vội buông người đi vạn dặm

Cho tình rơi mãi chốn xa xăm ...

Anh chợt hiểu rằng tình yêu của tôi đã giành ột người khác, nỗi đau của anh mãnh liệt nhưng tình anh cho tôi vẫn đầy tràn Anh không một lời gặng hỏi xem tôi đã làm gì ... Anh thả tôi tự do với bản chất hoang dã của mình ... và tôi tìm thấy trong mắt anh một sự chờ đợi thâm lặng ...

Tường Thụy là người thứ nhì biết điều đó. Một buổi tối Tường Thụy chạy xộc vào phòng tôi, thì thầm lo lắng:

- Thôi rồi Hạ Oi! Nhà người khi không đi làm chi chuyện động trời vậy hả ...

- ...

- Yêu ai cũng được nhưng mà yêu ông Lâm thì đúng là oan gia ...

Tôi ú ớ, Tường Thụy nhần nhó:

- Đừng có tưởng che được mắt ông Thanh là cũng che được mắt ta nghe chưa. Ông Lâm cứ thần thờ, ông Thanh cầm như hén chơi nhạc suốt ngày, còn cái con nhỏ gây tai hoa. thì cứ như người mất hồn, bài lab nào cũng ăn con D lia lia, khai báo mau mau cho ta còn kịp suy nghĩ tính toán giùm nhà người ...

Tôi dở khóc dở cười không biết phải « thú tội » ra sao thì Tường Thụy đã tiếp:

- Không ai cấm đoán Hạ hết, nhưng mà Hạ Oi, ông Lâm sắp lấy vợ rồi ...

Nước mắt tôi trào ra mỗi khi có ai động tới điều tôi đã cố tình quên lãng.

Tường Thụy cuống quýt:

- Bộ ta nói không phải sao mà khóc, bọn ta không ai muốn Hạ phải khổ hết ... Thôi dứt đi nha Ha.

Những người bạn tốt của tôi đó. Tường Thụy và Phú là hai kẻ ngoài cuộc sáng suốt hơn tôi. Tường Thụy cay cú lên án Lâm:

- Ông Lâm gây chi cái tình huống kỳ cục. Hoặc là ông thôi Y Lan để đến với Hạ hoặc là ngược lại ... Ông cứ nửa này nửa kia coi sao được ...

Rồi chính Tường Thụy cũng hiểu rằng Lâm và tôi là hai tâm hồn đồng điệu. Chúng tôi cùng hoang dã như nhau, cùng một nỗi đam mê như nhau ... gần bên nhau chúng tôi cảm nhận được cái đẹp thật sự của cuộc sống ... nhưng tôi khác Y Lan, tôi không có những lo toan như nàng. Có lẽ tôi không phải là mẫu người vợ lý tưởng vì chính tôi đã từ lâu lắm sống cô độc lang thang khắp nơi, ngay cả cái không khí gia đình tôi cũng chẳng hình dung nổi nó êm đềm ra sao ...

Y Lan là người chính thức được chọn làm bạn đời của Lâm. Nàng là người đứng bên Lâm trong buổi lễ đính hôn chứ không phải tôi. Tôi tự ti, tôi mặc cảm và tôi đã thử lần trốn Lâm. Tôi qua phòng Tường Thụy cầu cứu. Tường Thụy nhường giường cho tôi, hai ngày trời tôi mất ngủ. Tường Thụy lại chép miệng xót xa giùm tôi:

- Ta gọi ông Lâm cho Hạ nha! càng ngày Hạ càng yêu đến độ không cần được rồi ...

Tôi yếu ớt chống chế:

- Hạ chịu được mà

Thơ của tôi ngày càng nhiều, càng ray rức:

Dừng đừng em ngoảnh mặt

Lơ lửng hồn anh bay

Có hay tình ướm động?

Có hay lòng cuồng say?

....

Thanh vẫn đến với tôi, vẫn chịu đựng tôi như anh thường làm. Tôi dối anh rằng tôi đang ôn thi với Tường Thụy nên không về phòng. Anh cũng tạm tin như vậy, anh thật sự không muốn mất tôi ... Tôi không vô course chung với Lâm nữa. Tường Thụy có nhiệm vụ mang note về cho tôi, cho đến một ngày Tường Thụy về phòng quảng phịch đóng sách xuống giường:

- Nè Hạ, ta không chịu nổi nữa đâu nhen ... đi ra mà nói chuyện với ông Lâm đi ...

Ta không phải là gỗ đá để nhìn ông ray rức khổ sở vì Ha.

Nhỏ bạn thân đã đánh gục ý chí của tôi. Tôi lại mềm xèo như cái bánh nhúng nước để rồi chính sự mềm yếu đó đã gây nên tai hoa. cho Lâm và tôi ...

Tôi khăn gói trở về phòng mang theo sự khích lệ của Tường Thụy. Lâm đến với tôi ngay hôm đó ... mắt anh nói thay lời, anh lặng lẽ ôm tôi:

- Đừng làm vậy nữa Hạ ...

- Còn Y Lan thì sao ...

Anh trả lời bằng một nụ hôn ... Anh ngang bướng, anh bất chấp mọi dư luận để yêu tôi nhưng trong thâm tâm tôi hiểu anh vẫn còn một sự ràng buộc thiêng liêng với Y Lan ... tình anh đối với nàng có lẽ không bằng thuở ban đầu nhưng anh không chối rằng anh vẫn thương nàng, vì như anh đã từng nói, nàng không hề có lỗi và nàng lại còn yêu anh tha thiết như thế kia ...

9. Chương 09

Tôi đang làm gì đây trong khoảng thời gian này? Có phải tôi đang níu kéo cái hạnh phúc mong manh như khói như sương, một ánh nắng nhẹ cũng đủ làm bức màn mỏng đó rung rinh để rồi sẽ tan biến mãi mãi trong không gian. Lâm đã cho tôi một tình yêu không trọn vẹn, đặt tôi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Còn tôi, mù quáng lãnh nhận, mù quáng yêu đương ... Lý trí của tôi cúi đầu thừa nhận thua cuộc để trái tim tôi tha hồ thao túng ...

Đến một lúc, vùng sương mù rơi vào period mà tôi thích nhất. Tôi thường gọi đó là Period « Thủy tinh ». Trong những ngày này, khi tuyết vừa ngưng rơi thì những cơn mưa nhẹ vội vã đổ xuống. Lớp tuyết trên cây rã lại trong veo, vô tình trở thành một lớp vỏ pha lê bao bọc những nhánh cây mỏng tạo thành những cảnh thủy tinh lấp lánh. Cảnh rừng thông chợt sáng rực lên trong nắng ... Sương mù như kim tuyến giăng khắp chốn Lòng tôi dịu lại, cảnh đẹp làm tôi yêu đời ... Khi mọi buồn phiền trong tôi dường như đang thiu thiu ngủ thì Y Lan từ thành phố lên thăm Lâm.

Y Lan dừng chiếc xe đỗ quen thuộc bên chân dốc. Nàng chậm rãi tìm về hương phòng Lâm. Chiếc manteau dài bằng nỉ xám sậm có xẻ tà làm bước chân nàng thêm thanh thoát. Lúc nào nàng cũng đẹp và tươi mát, nhất là trong một buổi sáng như thế này, khi tất cả mọi vật như được phủ một lớp nhũ bạc lấp lánh, thời tiết lại không quá lạnh để người ta có thể thưởng thức được bức tranh ngoạn mục của thiên nhiên ...

Tim tôi như ngừng đập trong lồng ngực, cái cảm giác mát mát trở lại với tôi mãnh liệt. Y Lan phone cho tôi từ phòng Lâm, giọng nàng vui tươi:

- Hạ đó hả, Lan mới vừa lên, tối qua thăm Hạ nha, có gì đãi Lan không?

Tôi ghen lời, như một cái máy tôi lôi thịt thà rau cải trong tủ lạnh ra và mang xuống bếp. Tôi cần phải bận rộn, trí óc tôi cần phải hướng về những sự việc khác để tâm hồn tôi bình tĩnh lại đôi chút. Tôi xác vụn hành tây, nấm, cà chua, chuẩn bị một nồi spaghetti nóng sốt. Mùi hành hăng hăng xông lên làm mắt tôi cay cay, tôi lại cầu cứu đến Tường Thụy. Tường Thụy phụ tôi làm bếp. Đăm chiêu đảo qua đảo lại mớ thịt băm trong chảo, Tường Thụy tặc lưỡi:

- Nhà người chuyên môn tìm chỗ đoạn trường mà đi, để rồi cứ bị đau hoài hoài ... chán thiệt

Tôi cười nửa miệng, ngậm cầm giả điếu, lo lắng cho cái buổi tối gặp mặt ...

Và rồi tôi cũng không phải chờ lâu khi Y Lan vui vẻ ghé vào bếp. Màu áo nàng vàng dịu ảm áp dưới ánh đèn. Nàng chớp chớp đôi mi cong:

- Lan đang đói bụng lắm đây ...

Tôi thấy Tường Thụy nhìn Lâm với ánh mắt của một quan toà... Còn Lâm, anh đang nghĩ gì? Nét mặt anh khép kín, những ưu tư của anh ở đâu tôi không biết ... Để bữa ăn bớt căng thẳng ít ra là cho tôi và Lâm, Tường Thụy kéo thêm Phú nhưng nhỏ khéo léo đẩy Thanh xuống phố uống café với đám sinh viên hàng xóm. Tường Thụy chơi thân với Thanh nên nhỏ nơm nớp sợ Thanh sẽ khám phá ra vẻ mặt thất thần của

tôi để rồi đau rồi hận ... Tường Thụy sợ nhất những giây phút Thanh làm lì ôm đàn dạo vắn vơ, không buồn ừ hử làm cả nhóm mất vui ...

Y Lan trò chuyện vui vẻ với tất cả, nàng âu yếm săn sóc Lâm như một người vợ hiền. Lòng tôi nhói lên theo từng cử chỉ triu mến của nàng. Y Lan rõ ràng đang muốn cho tôi thấy mối quan hệ thân thiết giữa nàng và Lâm. Đôi mắt sắc nước của nàng như nói rằng đây là chồng tương lai của tôi, là vật sở hữu của tôi, chúng tôi đã đeo vào tay nhau chiếc nhẫn đính hôn, chúng tôi đã cùng nhau lắng nghe lời tuyên bố của hai bên cha mẹ, chúng tôi là của nhau ... Còn Hạ, Hạ dừng đại dột xen vào cuộc sống của chúng tôi, Hạ là kẻ đến sau, Hạ là kẻ làm le loét tình tôi, Hạ không đúng, Hạ sai rồi

Tôi không dám nhìn về hướng Y Lan và Lâm. Tôi chợt thấy tình cảm mình đang bị Y Lan dày vò... tôi cố nén nước mắt cứ chực trào ra khoé. Tường Thụy liếc nhanh về phía tôi lo lắng, nhưng rồi nhỏ cũng tạm yên tâm khi thấy tôi vẫn bình thản tiếp khách. Bữa ăn vừa xong Y Lan muốn thăm căn phòng nhỏ của tôi, tôi dẫn nàng về phòng để nàng tò mò ngắm nghía mọi thứ lạ lùng tôi đã lượm lặt từ rừng thông. Những quả thông nâu sậm, những cành lá thông khô làm nàng thích thú. Y Lan bước chân đến bàn học của tôi, nàng ngó ra ngoài cửa sổ reo lên:

- Phòng Hạ có một cái view thật đẹp đó ...

Mắt nàng rời khỏi khung kính vô tình lướt qua mớ sách vở của tôi. Và rồi tôi thấy đầu nàng cúi xuống, sự chăm chú của nàng làm tôi muốn ngạt thở. Nàng đọc được gì hay ho nơi đó? tôi vô tình quên mất những nỗi lòng của mình đang nằm phơi ra trước ánh đèn trên một cuốn sổ hồng. Chẳng lẽ nàng cũng như Thanh lại khám phá ra những vần thơ không đầu không đuôi của tôi. Máu tôi như muốn đông lại khi tôi thấy nàng vụt đứng lên. Mắt nàng tái nhợt và trên tay nàng, tôi trông thấy quyển nhật ký của tôi ... quyển nhật ký với những dòng chữ củ a Lâm

« Ngày Tháng Năm

Hạ Yêu

Anh đang ngồi nhớ em trong course ... sương mù ngoài cửa sổ, anh tự hỏi tại sao mình lại cứ ray rức vì yêu ... cô nhỏ dễ thương của anh ... đừng mở cửa đón sương như hôm qua nữa, em cảm lạnh mất ... »

« Ngày tháng năm

Hạ nhớ

Hôn em ... anh gần như có thói quen của em, gọi phone nghe giọng em vài giây trước khi đi ngủ ... ghi lại một vài chữ trong nhật ký để thấy lúc nào cũng nhớ đến em ... »

... Xoạt, xoạt, xoạt ... Những dòng chữ của Lâm bay lả tả, hai mảnh bìa hồng của quyển nhật ký rời khỏi nhau đổ gục xuống đất ... Môi Y Lan run lên ... và tôi không quên ánh mắt của nàng, mãi mãi tôi không quên ... có lẽ nó ám ảnh tôi suốt cả đời ... ánh mắt ngập đầy oán hận của Y Lan như muốn đốt cháy tôi, cơn ghen tương của Y Lan thật dễ sợ. Nàng tiến lại gần tôi, một cái tát làm tôi tối tăm mặt mũi, tôi xoa đôi má bỏng rát, ngơ ngác nhìn Y Lan như không tin được nàng đã đánh tôi. Tôi thấy Lâm xông đến, anh ráng sức kèm tay Y Lan lại. Nàng òa lên khóc, giọng nàng trách móc nức nở làm lòng tôi thắt lại:

- Hạ có thấy Hạ đang làm gì chưa? Hạ vui chưa? có phải Hạ muốn cho Lan và anh Lâm chia tay rồi Hạ mới vừa lòng sao Hạ ...

Tôi đứng chết trân trước cửa phòng, khổ sở. Tôi có lỗi chăng? Tôi đã làm gì đây? Tôi thấy rõ nàng yêu Lâm thâm thiết. Nỗi đau của nàng tuôn trào trong tiếng khóc uất ức, nỗi đau của tôi chìm sâu dưới đáy lòng nhói buốt từng cơn. Tôi nhìn Lâm đang lặng lẽ ôm Y Lan trong tay, chợt thấy lòng bơ vơ khôn tả. Tôi đang hiện diện đây. Có ai nói lời an ủi tôi? Có ai cảm nhận được lòng tôi cũng đau chẳng kém gì Y Lan? Có ai biết không? Một dòng nước mắt trào ra khỏi khoé ... im lặng ... tôi khóc.

Lâm vẫn đứng đó giữ chặt lấy Y Lan, hứng chịu mọi giận dữ của nàng mặc cho nàng vùng vẫy, mặc cho nàng la hét ... và tôi lại nghe tiếng được tiếng mất trong cơn phấn nộ của nàng:

- Anh ... anh đã hứa gì với em ... anh không đúng ... anh đã hứa không bao giờ ... không bao giờ... để em lo lắng về chuyện này nữa mà... anh ... anh ...

Tôi không chịu nổi nữa, anh đã hứa gì với Y Lan, có phải anh hứa sẽ xa tôi, sẽ quên tôi mãi mãi? Tôi quay gót ra cửa và đứng phải ánh mắt xót xa của Tường Thụy ... Tôi ra ngoài thêm campus, không áo khoác, không khăn choàng. Tôi vốc tuyết áp vào hai má nóng bừng, bàn tay tôi cứng lại nhưng tôi hầu như bị mất cảm giác. Tôi nói với Tường Thụy hãy để tôi yên, hãy để tôi một mình gặm nhấm nỗi đau của mình, đừng ngăn cản hồn tôi đang rời rã, đang tan vỡ thành từng mảnh vụn ... Đừng nha Tường Thụy, đừng nhìn tôi trong lúc này.. tôi sợ tất cả những sự thương hại ... tôi sợ ...

Tôi thần thờ quay về phòng, cả Y Lan và Lâm đã biến mất. Một nỗi trống trải mênh mông xâm chiếm hồn tôi. Một ý nghĩ điên rồ thoáng qua đầu tôi, tôi muốn rời xa khỏi vùng sương mù, tôi muốn lang thang bất kỳ nơi đâu trong lúc này, đừng để cho tôi trông thấy những cảnh cây trong như pha lê kia nữa. Cái Period Thủy tinh mà tôi say mê, vô tình trở thành một dấu ấn tàn nhẫn sẽ khơi lại vết thương lòng của tôi, cái vết thương mà không ai dễ dàng bôi xóa đi được ...

Tôi lặng lẽ gom vài bộ quần áo bỏ vào xách tay. Tôi nhét thêm vào đó vài quyển sách nhỏ ... Không mất thêm phút giây nào suy nghĩ nữa, tôi khoác vội manteau, choàng thêm một chiếc khăn ấm và rời khỏi campus.

Tôi đón bus đến Terminus voyager. Liếc nhanh qua những chiếc bảng nhấp nháy đèn, tôi tới đại quầy bán vé đi Quebec, thành phố mà tôi đã từng đặt chân đến một lần duy nhất cách đây vài năm để xem ngày hội Tuyết.

Tôi ngồi lặng trên bus, chiếc xe chạy êm trong đêm đưa tôi rời xa vùng sương mù ... rời xa những nỗi ray rức, đau thương ... tôi đang làm gì đây? Trốn tránh ư? Phải! ít ra trong lúc này đừng ai cho tôi thấy những nơi chốn mà tôi và Lâm đã để lại bao nhiêu là kỷ niệm, rừng thông, nhà nguyện, những con dốc dài thườn mình dưới trăng ... Tôi ngồi co mình trên chiếc ghế nệm rộng, thở dài, không một chút ý niệm gì cho nơi mình sẽ tới ... Tôi sẽ làm gì ở Quebec? Tôi sẽ trú ẩn mấy hôm trước khi về lại vùng sương mù? Đến khi nào nỗi đau của tôi mới tạm lắng xuống?...

10. Chương 10

Tôi rời khỏi bus vài tiếng sau đó. Kim đồng hồ uể oải bò đến số mười. Đã mười giờ tối rồi sao? Tôi phải làm gì đây? Điều quan trọng đầu tiên là tìm đâu đó một chỗ ngủ lưng cho qua đêm rồi mọi chuyện sẽ tính sau. Tôi lê gót đến phòng information hỏi một nơi trọ khiêm tốn. Người đàn bà mập mạp phúc hậu ái ngại nhìn về mặt mệt mỏi của tôi. Bà chỉ cho tôi đến trường đại học Laval, nơi đó tôi có thể mượn một căn phòng nhỏ trong ký túc xá với một giá phải chăng giành cho sinh viên.

Tìm xong phòng trọ, tôi ngã lưng xuống nệm, phờ phạc, mệt mỏi, nhưng lạ lùng thay tôi vẫn không sao dễ được giấc ngủ. Hình ảnh Y Lan, Lâm, Tường Thụy, cứ chập chờn, chập chờn trong tâm tưởng. Đêm nơi đây không giống vùng sương mù ... không yên tĩnh, không có mùi lá thông ... đêm nặng nề hơi thở của phố xá ngập đèn ... Tôi trần trở qua lại trên chiếc giường nhỏ cảm thấy chuyện đi xa chỉ làm cho tôi thêm nhớ rừng thông ... Tôi muốn khóc nhưng sao mắt tôi lại khô hoảnh rất buốt ...

Rời đêm cũng qua, trời hừng sáng dần. Đáng lẽ sáng nay tôi phải vào course cùng mọi người, cùng đến thư viện với Thanh, Tường Thụy và Phú, cùng làm homework chung với họ ... Giờ này tôi còn ngồi ở một nơi xa lạ, lòng ngổn ngang trăm ngàn suy tư rối loạn ... tôi có điên chăng? ...

Tôi ở Quebec thêm ba ngày nữa. Mỗi ngày tôi lững thững đi dạo khắp phố, thăm viếng những con đường cổ lát gạch, những boutique xinh xắn nằm trong một toà lâu đài nhỏ, dễ thương như chuyện cổ tích. Tôi lang thang lê gót qua các ngõ ngách ngập tuyết để rồi đến ngày thứ tư, mệt mỏi, cô đơn với túi tiền đang dần dần nhẹ hẫng, tôi quay trở lại vùng sương mù...

Tôi ứa nước mắt khi chiếc bus bò dần lên đồi. Rừng thông hiền hoà dang tay ôm tôi vào lòng như đón một đứa con lạc loài trở về. Những tán lá thông muôn đời vẫn dễ thương cho dù Period Thủy Tinh đã chấm dứt. Mặt trời đã làm tan những cảnh pha lê của tôi, lớp tuyết mới chưa đủ sức làm trắng cả cánh rừng. Màu xanh của lá thông và mùi nhựa thông hăng hắc làm lòng tôi ấm lại ...

Tường Thụy ré lên như gặp ma khi trông thấy bóng dáng bơ phờ của tôi sau mấy ngày « bụi đời »:

- Trời đất ơi Hạ ...

Nhỏ ôm chầm lấy tôi vừa nhức mót vừa khóc hu hu vì mừng rỡ xen lẫn tức tối:

- Đồ cà chớn, ai cũng lo cho nhàn người muốn chết luôn

Tôi cười nửa miệng lặng yên, không dám hỏi chuyện gì đã xảy ra nơi đây sau khi tôi bỏ đi. Tường Thụy nói một hơi:

- Hạ phải cho ông Thanh biết là Hạ còn ... sống đi, ông lo như điên, cứ sợ Hạ liều lĩnh làm chuyện gì bậy bạ ...

Tôi hoảng hốt:

- Làm sao Thanh biết?

- Sorry, ta kể cho ông nghe hết rồi, nhưng mà Hạ Oi, ông không thềm để ý gì về chuyện lòng của Hạ, ông chỉ lo đi tìm Hạ suốt mấy ngày nay thôi ...

Tôi thì thầm:

- Còn Lâm ...

Tường Thụy im lặng, lát sau nhỏ thở dài thườn thượt:

- Ta không bao giờ nghĩ là yêu nhau phải khổ như vậy đâu hở Hạ. Ông Lâm phone Hạ hoài không gặp nên chạy qua tìm ta để rồi khi biết Hạ mất tích ông ra police ngay lập tức, ông lục lạo khắp nơi mà Hạ vẫn biệt tăm...

Tường Thụy lại lắc đầu:

- Tao nghĩ kỳ này chắc Y Lan từ hôn ... thấy ông Lâm điên lên vì Hạ, Y Lan không chịu nổi đâu ...

Một nỗi buồn man mác dâng lên trong tôi, Y Lan từ hôn? Lâm không dễ dàng để chuyện đó xảy ra cho nàng. Tôi là người hiểu Lâm hơn ai hết. Anh yêu tôi nhưng một khi đã ràng buộc với Y Lan, anh sẽ không bao giờ xa nàng. Anh chấp nhận mối tình tay ba một cách tỉnh táo, mọi thứ đều trở nên rắc rối ... trừ phi tôi là kẻ bỏ cuộc ...

Tôi thần thờ về phòng. Thanh tìm đến tôi như một cơn lốc. Anh nhìn tôi, xót xa. Tôi giương đôi mắt vô hồn một hồi nhìn lại anh. Anh đã biết rõ mọi chuyện, tôi cũng không muốn giấu anh nữa. Lòng tôi cứ như phơ i bầy trước mặt anh, tôi có cảm tưởng mình đang là một kẻ tội đồ. Thanh nắm nhẹ tay tôi, anh không ôm tôi, không hôn tôi, anh chỉ ái ngại vuốt tóc tôi. Ánh mắt anh chứa đựng một tình yêu sâu lắng và một nỗi tuyệt vọng đầy tràn. Tôi không đủ can đảm nói với anh lời nào. Tôi cảm thấy yếu đuối, tôi cần một bờ vai để dựa, tôi cần một bàn tay dịu dàng ... và tôi ngã vào vai anh khóc vùi như một người em gái đại khờ. Anh im lặng, anh đau khổ, chớ cho tôi bớt cơn nức nở anh chỉ nói nhẹ một câu đơn giản:

- Ngủ chút đi Hạ, Hạ mệt lắm rồi ...

Tôi ngẩn ngơ nhìn anh bỏ đi ... Tại sao anh vẫn luôn luôn tốt với tôi? ... Tôi ôm mặt, tình yêu mong manh của tôi làm tôi quên đi lý trí mất rồi ... Ôi tình yêu, tình yêu ... Tôi phải làm gì đây?

Tiếng gõ cửa phòng cắt đứt những suy tư của tôi ... tinh thần tôi rối loạn ... tôi thì thầm ghen ngào:

- Xin để tôi yên ...

- Hạ Oi ...

Như một người điên, tôi lao ra cửa và Lâm đứng sững tại đó đầy yêu thương ... Tôi biết tất cả đều đã chấm dứt trong tôi ... Nếu ngay từ lúc này tôi không có một quyết định rõ ràng thì mọi việc sẽ bắt đầu lại như cũ, và cái vòng lẩn quẩn đó sẽ còn tiếp tục mãi mãi cho đến ngày nào chúng tôi cảm thấy chán nhau, mệt mỏi và sẽ tự rời xa nhau vì không ai có thể tìm ra được một lối thoát thòa? đáng. Không, tôi không muốn mối tình mong manh đẹp như thơ của tôi kết thúc một cách buồn nản như vậy ... Tôi muốn giữ mãi hình ảnh thân thương của Lâm bây giờ, lúc tình yêu trong tôi và anh đang còn bùng cháy ... Tôi muốn mình là người

đầu tiên biến mất ... Tôi không chịu nổi niềm đau khi một ngày nào đó anh nói với tôi ... Hạ Oi ... thôi mình xa nhau đi nhé, Hạ ...

Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, tôi quay mặt đi, tôi từ chối anh trong sự im lặng nặng nề. Một nét đau đớn thoáng qua gương mặt đẹp của Lâm. Cái ý nghĩ sẽ mất nhau mãi mãi làm tim tôi thắt lại và tôi thoáng thấy mắt Lâm long lanh ... Anh khóc chẳng? lần đầu tiên tôi trông thấy hai hàng mi rậm của anh ẩm ướt ... Tôi hiểu anh, tôi hiểu hơn mọi ai hết ... Y Lan là một phần đời sống của anh, còn tôi, có phải tôi đang là một góc tinh thần của anh không? Hai người con gái nghiêm nhiên trở thành một cái girdo thân thương đối với anh. Mất đi một trong hai cu ~ng đủ làm anh đau đến xót xa ...

Ngay từ lúc đầu, cả anh và tôi đều dại dột rơi vào trò chơi nguy hiểm của tình yêu, bị cuốn vào cơn lốc tình say đắm, chìm trong sự êm dịu của nó cho đến khi bị gai nhọn đâm vào tim rướm máu, bừng tỉnh thì đã muộn ...

Lâm kéo tôi vào lòng, mặc kệ tôi vùng vẫy. Anh siết chặt tôi, điên cuồng, cánh tay rắn chắc của anh làm tôi đau. Tôi như có cảm giác cái ôm ghì này là sự gần gũi cuối cùng chúng tôi giành cho nhau. Nụ hôn của anh bỏng rát trên cổ tôi, môi anh lần xuống môi tôi và cả hai chúng tôi đều nhận ra vị mặn của nước mắt nhau ... đôi môi anh tham lam như muốn giữ lấy tôi ... anh đặt đầu tôi xuống gối, khuôn mặt anh phủ lên tôi, cả thân hình cao lớn của anh bao trùm lấy tôi ... Đau đớn, lòng rối loạn, bằng một sự cố gắng cuối cùng tôi đẩy bật anh ra, nước mắt tôi tuôn trào:

- Anh đi đi, để em yên ...

Anh nhìn thẳng vào tôi. Tôi nhắm chặt mắt lại, tôi không muốn thấy tia lửa tha thiết yêu đương của anh ... Tôi sợ lòng mình cũng không nổi sức quyến rũ của tình yêu. Lâm nắm lấy vai tôi lắc mạnh:

- Hạ, ... Giọng anh lạc đi vì xúc động ... Tôi mệt mỏi thì thầm:

- Tha cho em đi Lâm ..., em không thể tiếp tục được nữa ...

Và tôi nói tiếp, lạnh lùng một cách độc ác:

- Tha cho em về với Thanh đi, em quyết định rồi ...

Lâm thần thờ buông tôi ra, tiếng « Thanh » thoát từ miệng tôi làm anh chùn bước, anh thì thầm:

- Anh chỉ mang lại đau khổ cho em thôi ...Hạ! ... Còn Thanh, Thanh sẽ tốt với em suốt đời ... xin lỗi em, xin lỗi ...

Anh rời khỏi tôi bước ra cửa, lòng đau đớn. Tôi chờ cho tiếng giày của anh xa hẳn rồi mới quay số gọi Tường Thụy:

- Đến đây đi Thụy ơi! ... Hạ kiệt sức rồi ...

Tường Thụy mang theo Thanh và Phú tới phòng tôi. Tôi nhìn mọi người, bật khóc. Tường Thụy lắc đầu:

- Nhà người xơ xác như con mèo gặp mưa ... dại dột quá chừng ...

Tôi nhìn sang Thanh và bắt gặp ánh mắt mênh mông của anh, anh yêu tôi đến vậy sao?

Phú xoa tay:

- Hạ về là tốt rồi, đừng bỏ đi nữa nghe Hạ. Anh Thanh Làm một cái gì đi chứ

Thanh đến bên tôi:

- Hạ, nếu Hạ thật sự thấy đuối sức thì Hạ có thể dừng bước được rồi ...

Ngập ngừng một tí anh nói thêm:

- Nếu Hạ vẫn còn đón nhận Thanh ... Thanh sẽ không để Hạ khổ đâu ...

Những lời lẽ đơn giản của anh làm tôi cảm động. Tình bạn bè thân thương của Tường Thụy và Phú sưởi ấm lòng tôi. Tôi thờ dãi chấp nhận, vậy là xong ... hôn tôi từ nay khép kín ... Giả từ tình yêu ... giả từ ... Tôi còn có thể yêu người nào khác ngoài Lâm? ... Tôi không biết ... Số Trời ...

11. Chương 11 (Hết)

Dại Khờ

Người ta khổ vì thương không phải cách
Yêu sai duyên, và mền chẳng nhằm người
Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi
Người ta khổ vì xin không phải chỗ
Đường êm quá, ai đi mà nhớ ngó
Đến khi hay, gai nhọn đã vào xương
Vì thả lỏng không kìm chế dây cương
Người ta khổ vì lui không được nữa
Những mắc cạ cũng cho rằng sâu chứa
Những tim không mà tưởng tượng tràn đầy
Muôn nghìn đời tìm cố dãi sương mây
Dấn thân mãi để kiếm trời dưới đất
Người ta khổ vì cố chen ngõ chật
Cửa đóng bưng nên càng quyết xông vào
Rồi bị thương, người ta giữ gươm đao
Không muốn chữa, không chịu lành thú độc

Xuân Diệu

Tình yêu của tôi trôi đi nhẹ nhàng như Period Thủy Tinh đã biến mất dưới sức nóng mặt trời để rồi cứ đều đều trở lại mỗi năm. Tận đáy lòng tôi vẫn âm ỉ một nỗi khắc khoải không lời, một tình yêu tha thiết mãnh liệt, một niềm hy vọng mơ hồ... Tôi còn tin ở những gì nhỉ? một khi tôi đã đọc thấy tấm Hi Thiệp của Lâm với hai cái tên quấn chặt lấy nhau lấp lánh kim nhũ trên nền nhung đỏ mịn ... Tường Thụy nói:

- Đừng thêm buồn Hạ, ông Thanh dư sức đem lại hạnh phúc cho nhà người

Tường Thụy ngập ngừng đôi chút rồi tiếp:

- Ta có cảm giác rằng ông Lâm vẫn còn yêu Hạ nhiều lắm. Coi như là Hạ đã có một cuộc tình đẹp trong đời đi Hạ ...

Tôi thơ thẩn dạo bước vào rừng thông. Lòng dịu lại bất ngờ, buồn man mác nhưng không đau đớn, không vật vã ... Tôi vượt nhẹ vào vỏ thông sần sùi, nhựa thông hăng hắc thơm thơm. Sương mù mỏng phủ nhẹ qua các tán cây. Vùng sương mù thân thương của tôi, tình bạn của tôi ... tất cả như có phép lạ kéo tôi ra khỏi cuộc tình phiền muộn Và tôi trông thấy Lâm đứng đó lặng lẽ chắn lối đường đi, ánh mắt yêu thương không đổi. Mỉm cười, tôi không còn muốn lẫn trốn anh chút nào nữa. Tôi nhẹ nhàng đến bên anh. Hai chúng tôi dạo bước qua những cụm cây đại ...chiều buông xuống dịu dàng. ...

- Em và rừng thông dường như là một ... Lâm thì thầm ... Lúc nào cũng vậy

Và tôi bỗng hiểu, tôi là một phần tinh thần của anh, không thể nào mất đi được ... Anh nhìn tôi, ánh mắt chúng tôi như âm thầm nói lên một tình yêu bất diệt

... Những khắc khe của cuộc sống làm chúng tôi xa nhau nhưng không ai cấm chúng tôi nhớ đến nhau, nhớ đến mối tình mong manh như khói. Và hơn lúc nào hết lòng tôi chợt ấm hẳn lên khi thấy rằng anh vẫn còn

yêu tôi cũng như tôi đã yêu anh ... Tình yêu của chúng tôi không vỡ tan, không biến mất ... chỉ lãng đãng như sương mù nhẹ nhẹ ... Tôi chia tay anh ở cuối bãi rừng. Tôi trở về với Thanh, với cuộc sống đơn giản êm đềm, với tiếng đàn guitar ngọt ngào và tình yêu dịu dàng của anh. Còn Lâm, quay lại với Y Lan, đón nhận một cuộc đời bình thường như mọi người chồng trên thế gian này ...

Hai chúng tôi đều cầu mong cho nhau hạnh phúc. Tất cả những kỷ niệm thơ mộng chúng tôi đem gởi lại rừng thông để rồi một ngày nào đó khi bị áp lực của đời sống thực tế làm mệt mỏi, biết đâu chúng tôi lại gặp nhau nơi cõi sương mù này ... Ngồi nghe lá thông hát khúc tình ca để thấy lòng lâng lâng ... dịu vợi ...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/coi-suong-mu>